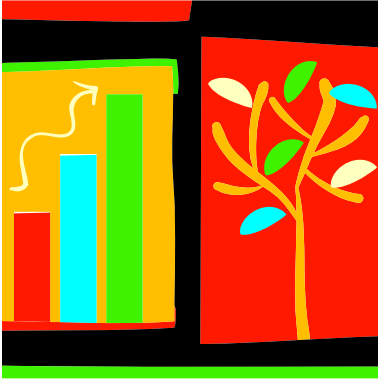

Mộng Thu

Bạch Lan

- Cô ơi! lại đây, Tô nhặt được cái vỏ ốc này vừa to vừa lạ lắm cơ.

- Từ từ đừng chạy ngã đó Tô, cô tới liền đây.

Đang ngồi trên bãi cát, chợt nghe tiếng hai người gọi nhau, Bình quay lại nhìn, cháu chừng năm, sáu tuổi, còn cô khoảng mười sáu, mười bảy, trẻ trung, áo thun đỏ bó sát người, quần trắng ngắn để lộ cặp đùi thon, tóc dài đen mượt, cao, mảnh mai, thân hình cân xứng.

- Tô mệt chưa, mình về nhé?

Nghe cô hỏi cậu bé xoa bụng:

- Dạ, Tô đói bụng rồi, này giờ mãi chơi nên Tô quên mất.

“Đừng đi, đừng đi, hãy cho anh biết tên, biết nhà đi đã chứ”, Bình kêu thảm và thất vọng khi nàng và cậu nhỏ leo lên ô-tô đi mất để lại Bình thần thờ luyến tiếc, nhưng Bình thề quyết tìm ra nàng cho bằng được, Bình chép miệng tiếc rẻ, biết vậy lái chiếc Jeep, bây giờ kẻ chạy bộ, người đi xe, có trời mới đuổi kịp.

Hôm sau, cho chắc ăn, mới sáng tinh sương, Bình đã rời nhà và lần này thì lái xe để còn đuổi theo nếu thấy ”nàng”. Chỉ có ai thích hay mang tâm trạng như Bình mới chịu khó ra biển vào lúc còn vắng vẻ, lạnh lẽo, bờ thì đầy rong

rêu vì sóng đánh tạt vào, người đâu chẳng thấy, duy nhất một anh chàng bơ vơ, ngóng đợi, kiên nhẫn, vô vọng mà thôi!

Và những ngày kế tiếp, Bình tiếp tục tìm kiếm khắp nơi chỉ mong... Trời trên cao, đất ở dưới, biển xanh rì-rào, mà bóng người vẫn bật tắt!

Tuần này Bình về phép, thăm gia đình, cũng đúng dịp đám cưới em họ, cùng tuổi lại học chung lớp nên hai đứa thân nhau, không về dự không được.

- Ông nhìn có phải lúc này con nó hơi gầy phải không?

- Gầy thì không, nhưng hình như cu cậu có gì lo nghĩ thì phải, bầu tâm sự coi bộ khá nặng hành trang, đúng không?

Từ xưa, Bình vẫn phục sự quan sát tinh anh của cha, khó giấu được cụ cái gì, chàng vội chối phăng:

- Đâu có ba, có lẽ tại vì đường xa nên con hơi mệt.

Mẹ hỏi:

- Con ở nhà được bao lâu vậy con?

Bình tới ngồi bên mẹ:

- Một tuần thôi ạ.

- Thằng Thức con cô chú Hân lấy vợ rồi, thế là yên nơi, yên chỗ, con cũng lo đi, có cặp có đôi để mẹ đỡ phải bận tâm, bạn mẹ có cô con gái xinh lắm còn trẻ nữa con lại không chịu đến gặp, hay con đã có ai rồi thì để mẹ đi hỏi cho.

Bình tránh né:

- Cho con tự do ít lâu nữa nhé mẹ.

- Bao nhiêu lần ít lâu rồi cậu, cứ hẹn lần hẹn lữa không à, mẹ chiều quá nên đành phải chịu thua cậu, con hư tại mẹ, chẳng sai!

Đứng trước căn biệt thự, xem lại mảnh giấy thấy đúng số nhà, Bình giờ tay bấm chuông.

- Xin lỗi cậu tìm ai?

Bình trả lời người đàn bà đứng trong cửa:

- Thưa tôi muốn gặp cô Huệ.

- Tiếc quá, ông bà và cô Hai đi vắng chỉ có cô Ba ở nhà thôi ông à.

Bình đang định trao cái phong bì là xong nhiệm vụ, nhưng nghe tiếng đàn thánh thót từ trong vọng ra, tò mò nên đổi ý.

- Tôi có thể vào nhà để đưa bao thơ này được không?

Mở rộng cửa, bà ta đứng tránh sang bên:

- Dạ, xin mời.

Vừa bước vào cửa phòng khách, Bình vội ra hiệu bà ấy dừng lên tiếng để không làm phiền người con gái đang mải mê đàn dương cầm, yêu thích âm nhạc, Bình đứng im lặng say sưa thưởng thức, theo chàng nhận xét, trình độ của cô này khá cao, điêu luyện, vững vàng, tiếng nhạc vừa ngưng, Bình vỗ tay, vừa vắn cô ta quay lưng lại. Bình chưng hửng, như bị rớt từ cung trăng xuống, không tưởng tượng nổi, phải cố gắng đè nén nỗi sung sướng chứ không Bình đã nhảy lên, hét to, reo hò, bởi vì may mắn quá Bình đã gặp lại người con gái thoáng gặp trên bãi biển ngày nào, mà hơn nửa năm nay Bình đã khổ sở tương tư, thật đúng, tìm em như thể tìm chim, chim bay miền bắc lại lòng mé đông.

Phút bàng hoàng qua đi, mặt đối mặt, gần trong gang tấc, Bình càng nhìn càng ưa, càng ngắm càng say, càng thấy cô bé duyên dáng, đáng yêu, một đóa hoa đang độ hàm tiếu, những cánh hoa còn nửa khép nửa mở, chưa hoàn toàn nở tung ra, khó làm sao tả hết được nét yêu kiều, diễm lệ, hấp dẫn, quyến rũ, lôi cuốn.

Nhìn người khách lạ, cô bé lộ vẻ ngạc nhiên.

- Cô Ba à, ông đây muốn gặp cô Hai, nhưng cô Hai đi vắng, nên tôi đưa vào gặp cô.

- Dạ chị Tư để em tiếp được rồi, giọng nói êm dịu nhỏ nhẹ.

Bình tự giới thiệu:

- Anh tên Bình, anh Thức, không biết cô bé có quen không, nhờ anh mang hình đám cưới lại tặng chị Huệ, khi nào chị về cô bé đưa hộ nhé.

Cô bé lễ phép:

- Dạ, anh Thức hay lại đây chơi, em gặp hoài, mời anh ngồi chơi.

Bình gọi chuyện làm quen:

- Cô bé học đàn bao lâu rồi nhỉ.

- Dạ cũng mới đây, em đánh hây còn lạng quạng lắm, xin anh đừng cười.

- Lang quạng, khiêm nhượng đó thôi, tuyệt vời mới đúng, không nịnh, lời thật trăm phần trăm, bởi vì anh cũng biết chút chút nhạc lý mà, cô bé không trách anh chưa được phép đã đường đột vào đây nghe lén chứ.

Cô bé lễ phép:

- Dạ em đâu dám, anh không chê là may, em sợ làm lỗi tai anh lòng bùng thì có.

Cô bé, nhanh nhẹn, ứng đáp giỏi, từ giọng nói đến giáng điệu, lịch sự, nhẹ nhàng, kiêu cách cao quý, ra vẻ con nhà nề nếp, vui vẻ hoạt bát, biết cách đưa đẩy câu chuyện, biết đùa, biết rỡ, nên không lúc nào bí đề tài, Bình sợ nhất cảnh hai người đối diện không có chuyện gì để nói, và người kia một phần có thể vì nhút nhát, hay ít giao thiệp với bên ngoài nên vấn đề xã giao kém, và chàng cứ phải khơi mào để tránh không khí im lặng khó thở.

- “Cô ba”, chắc để gọi ở nhà theo thứ tự trong gia đình chứ đâu ở trên giấy khai sinh, phải không cô bé?

Cô bé bĩu bĩu đôi môi hồng, tia mắt tinh anh, lém lỉnh, chớp nhẹ lông mi, người hơi ngả ra sau để dựa lưng vào thành ghế, tay chống cằm, cắn nhẹ nhẹ móng tay, dáng điệu dăm chiêu, Bình nghĩ, rồi, chắc cô bé đã có điệu kẻ, sắp sửa tung chương, mình phải chuẩn bị đón, quả nhiên như Bình suy đoán, cô bé ngồi thẳng người lên, cất giọng ngọt lịm như đường, cái đó mới chết người, ai thì không biết, riêng Bình thì đã chết lên chết xuống cả sáu tháng

nay rồi.

- Thừa anh nói đúng, thông minh nhất anh không còn ai hơn nữa, thế bây giờ anh “chọn” tên em thử xem nhé.

Cô bé này chơi khăm mình đây, đoán kiểu này khó lắm chứ phải chơi, nói sai là trật đường rây, cảm tình chả gây được mà rơi vào cỏi tuyệt vọng biết đường nào ra, phải khẩn ngài Khổng Minh cầu giúp một tay mới hy vọng!

- Cô bé ơi, tên thì nhiều vô số kể, bao la, bát ngát, mông mênh vô bờ bến, ra câu đố kiểu này không thấy là bắt bí và đẩy anh sát đường cùng sao, Bình làm bộ thất vọng, anh xin đầu hàng, nhưng bắt phục.

Cô bé lắc đầu:

- Tại anh chưa nghe em nói xong đã ngắt lời, em đâu có ác độc đến độ không giới hạn trong phạm vi nào đó để người bị đố có thể nhờ vào mà ”mò” ra, anh đừng giận, vì chỉ có chữ này mới diễn tả chính xác nhất. Mai, Lan, Cúc, Trúc, tên em là một trong mấy loại hoa này:

Xin anh hãy đoán thử xem

Tên em là nhất là nhì là ba là tư?

Chỉ hai cũng đủ nhức óc mà cô bé lại rộng lượng cho tới bốn thì đầu Bình chắc đến bể làm trăm mảnh mất thôi.

Để cho Bình có thì giờ suy nghĩ, cô bé đứng lên:

- Em xin phép vào trong lấy thêm nước.

Còn lại một mình, Bình đổi thế ngồi cho thoải mái, đưa mắt ngắm cách trang trí trong phòng, màu sắc hòa hợp, nhã nhặn, đồ đạc bày không dư không thiếu, thứ nào cũng là loại đắt tiền. Nhưng thôi, phải ngưng, đâu có thì giờ để vẩn vơ nữa trở về vấn đề chính, thử trí kiểu này thật quả khá nhức óc, bản lĩnh cô bé này thuộc loại cao siêu, mới lần đầu diện kiến, đã ra chiêu khó khăn quá.

Đặt ly cam tươi xuống bàn, cô bé tươi cười và Bình lại khám phá được thêm

nét đẹp khác, núm đồng tiền hai bên má:

- Mời anh uống cho mát.

Bình mở lời:

- Trước tiên, anh muốn biết, cô bé treo giải thưởng gì cho cuộc đố đầy khó khăn hào hứng này đã.

Như nắm chắc phần thắng, không một giây ngập ngừng, cô bé nhanh nhẩu trả lời ngay lập tức:

- Dạ do người đoán trúng định, để đền bù... nói tới đó cô bé bỏ lửng không nói tiếp.

Bình giao hẹn:

- Quân tử nhất ngôn.

Như nôn nóng chờ câu trả lời cô bé gật đầu ưng chịu liền.

Biết thế, Bình làm vẻ chậm chạp để “hành” lại cô bé.

- Ngồi vững nhé, anh sắp tuyên bố, Bình còn trì hoãn, mà khoan, cô bé nghĩ anh sai hay trúng nào.

Chắc cô bé hết chịu nổi, giọng hờn dỗi, không vui.

- Anh chưa nói, em làm sao biết được chứ!

Thấy ghẹo cô bé đã đủ, Bình vào đề:

- Cô Ba ơi, nếu đếm từ đầu thì tên cô là chữ thứ nhì, mà đếm từ cuối lại thì là thứ ba, thế nào?

Chỉ cần nhìn vẻ ngẩn ngơ của cô bé, Bình rõ ngay kết quả.

Như không tin cô bé gạn hỏi một lần nữa:

- Anh nói sao ạ?

Trịnh trọng Bình nhấn mạnh thật chậm từng chữ một.

Mặt cô bé xịu xuống:

- Anh thắng, em thua.

Để cô bé khỏi bức bối, Bình giả lả:

- Chỉ là nhờ may thôi, mong cô bé đừng buồn anh nghe.

Cô bé dịu dàng:

- Anh hay thật, em phục anh sát đất, có thể cho em hay làm cách nào mà anh...

Bình lắc đầu:

- Đã là bí mật thì làm sao bật mí, nhưng anh hứa, khi có dịp anh sẽ nói cho cô bé nghe.

Cô bé năn nỉ:

- Không chịu, nói đi, nói cho em biết đi mà.

Nhỏng nhẻo, nhì nhằng, giật giật tay áo Bình để đòi hỏi cho bằng được chứng tỏ cô bé đã không coi Bình là người xa lạ, và Bình cũng hài lòng, chỉ trong vòng có gần tiếng đồng hồ đã gây được tình thân với cô bé.

Bình biết đã thương thì khó mà từ chối lời yêu cầu dù lớn dù nhỏ, trước sau gì Bình cũng thua cô bé, thật ra thì Bình đã bại trận ngay từ phút đầu gặp gỡ rồi kia mà, yêu là nhường nhịn, chiều chuộng, săn sóc, chia sẻ.

- Chẳng qua là số anh hên ở hiền gặp lành, anh phải cảm ơn ông thợ ảnh nào đó, chụp không những đẹp lại rõ nữa...

Cô bé ngắt ngang:

- Anh cứ dài giòng văn-tự, chụp hình chụp hiếc thì có quan hệ gì tới câu chuyện này đâu chứ.

- Cô bé à, đừng nóng, chuyện thì phải có đầu có đuôi mới rõ ràng mạch lạc, anh đang nói tới đâu rồi nhỉ, à, tới chỗ... Bình chỉ về phía lò sưởi, nhìn xem, hình cô bé...

Cô bé thở dài chán ngán:

- Bình thường, có gì lạ đâu.

Biết cô bé chưa hiểu, Bình đứng lên đi lại gần, cô bé đi theo.

- Bây giờ thì...

À một tiếng thật to, cô bé gật gù:

- Thì ra nhò vậy, trên áo có thêu tắt tên của em, tuy vậy, em vẫn phục óc quan sát và cái nhanh trí khôn của anh vô cùng, ca ngợi đó nhưng cô bé vẫn chưa tha, tên đoán ra rồi, còn đặng, anh có thể, chắc sợ Bình kêu ca, cô bé vội giải thích để trấn an, cái này là chỉ phụ thêm, đừng ngại, không tính vào phần câu đố.

Câu trả lời của Bình nghe ra chẳng ăn nhập gì tới câu hỏi nhưng chính thức bên trong ẩn ý nghĩa rất sâu-xa dành riêng cho cô bé:

- Anh rất thích hoa lan màu trắng, nếu cô bé không tin, hôm nào đến nhà anh xem thử sẽ thấy.

Cô bé mừng tíu tít, chẳng ngại ngần nắm tay Bình lôi đi:

- Em cũng vậy, ra đây, ra đây, em cho anh xem những chậu lan của em, vì biết em thích nên ba đi đâu hễ thấy là mua.

Đồng một sở thích, Bình với cô bé cùng ngắm, cùng ve vuốt, cùng nâng niu những cánh lan mịn mượt, phê bình, bàn luận, nghiên cứu về từng loại hoa, dễ, khó, khi biểu đồng tình, khi tranh nhau nói, rồi cùng cười phá lên. Kiến thức của cô bé rộng lắm, có lẽ chịu ảnh hưởng của ba cô, là một người rất sành sỏi, trái lại, Bình theo mẹ, bà cũng yêu mến hoa lan từ lúc còn nhỏ, khi lấy chồng và khi sinh Bình, tuy bận bịu nhưng bà vẫn không bỏ cái thú đó, những lúc chăm sóc hoa mẹ thường để Bình luẩn quẩn bên cạnh vì vậy mà Bình cũng hấp thụ di truyền ấy, ba của Bình đôi lúc thấy con trai có vẻ ham mê, ông nghiêm nghị nhắc nhở vợ “em à, coi chừng con nó sao lãng việc học”.

Nhìn cô bé đứng cạnh những bông hoa, Bình ngỡ người chiêm ngưỡng đến quên hết.

- Anh, nghĩ gì mà thần người ra vậy hả, tỉnh nghịch, cô bé đưa tay quơ qua lại trước mặt Bình, trở lại hồn, trở lại hồn đi đi mà.

Nhìn điệu bộ khôi hài của cô bé, Bình đùa:

- May quá, không có cô bé là anh đã lạc vào mê hồn trận hoa, không biết đường trở về, hứ vớ, cảm ơn cô bé, nhưng nếu giả dụ, có Thần Hoa bắt anh, cô bé có cứu anh không? Làm như cảnh Bình nói sắp xảy ra, cô bé dang hai cánh tay đứng chắn đường trước Bình điệu bộ sẵn sàng ngăn cản:

- Có thể lắm à, anh cao lớn, đẹp trai, cô bé tặc lưỡi, cũng khó trách, Thần Nữ không động lòng, giọng điệu lém lỉnh, món hàng này quả khó bảo vệ.

Đùa theo phim chương Tàu, Bình chấp tay:

- Xin nữ hiệp ra tay cứu giúp, ân nghĩa này tại hạ sẽ nhớ ơn suốt đời không quên.

Thế là cô bé bật cười khanh khách, cười oi là cười, cười chảy cả nước mắt, cúi gập người, cô bé kêu:

- Ôi chao, đau cái bụng.

Bình lo lắng:

- Đau chỗ nào hở cô bé?

Thấy Bình hoảng hốt, cô bé cố nín cười, khi ấy mới chợt thấy cả thân hình mình đang trong vòng tay ôm khít khao của Bình, cô bé ngượng ngùng đỏ hồng đôi má.

Biết thế, Bình làm bộ tỉnh bơ, rút khăn cài trên túi áo, thân mật chấm khô hai má cho cô bé.

- Xin lỗi cô bé!

Cô bé nhướn mày:

- Tại sao, em phải cảm ơn anh thì có, chưa bao giờ em vui như bây giờ, còn anh?

Bình nghĩ thầm, em một thì anh mười, chỉ kẹt cái là bây giờ anh chưa bày tỏ được nỗi lòng của anh với cô bé, ước mong cái ngày đó đến với anh càng sớm càng tốt. Nhặt mảnh lá khô dính trên tóc cô bé Bình gạt đầu:

- Anh cũng vậy, cảm ơn cô bé đã cho anh niềm vui mà anh vẫn ao ước bấy lâu nay, hôm nào cô bé đến nhà anh chơi nhé, mẹ anh chắc vui mừng lắm vì gặp được một nhân tài hiếm có, tuổi trẻ tài cao, kinh nghiệm hiểu biết về lan có phần vượt hơn cả bà nữa.

Cô bé e thẹn:

- Anh đừng khen quá, coi chừng em mắc tính tự cao, mẹ em vẫn dạy, sự nhũn nhặn khiêm nhường là bài học đầu tiên mà em cần học, giàu chẳng kiêu, khó chẳng buồn, an phận thủ thường là người biết sống, mỗi người mỗi khác, người giàu kẻ nghèo, người sướng kẻ khổ, đó là số mệnh đã định, mẹ hiền và cung chiều hai chị em em nhưng về giáo dục thì người lại rất nghiêm, em nói nghiêm đây không có nghĩa là cấm đoán, kiềm chế, mà mẹ rất hiểu biết hoà đồng giữa hai thế hệ xưa và nay để thông cảm đời sống, sự giao tế cần và đủ của con cái.

Trên đường về, lời hứa hẹn còn văng vẳng bên tai: ngày mai... gặp lại...

Bình cao hứng đến tột độ, bao nhiêu nỗi ưu tư, phiền muộn, lo lắng đã rũ sạch, chỉ còn lại trong lòng Bình sự lâng lâng nhẹ nhàng, nếu không tình cờ... làm sao tìm lại cô bé Bạch Lan của Bình chứ.

Bé ghen

Vừa lằm bằm vừa dứt lá cây vút xuống đất, càng dứt càng nhanh càng hăng, mỗi lần thả một chiếc xuống Bé lại hăn học dần dỗi:

- Ghét anh... ghét anh... ghét anh...

Những chiếc lá vô tội, cái lành, cái rách nằm la liệt trên mặt đất vì bị giầy của Bé di lên, thế mà xem chừng như Bé vẫn chưa vơi cơn giận mà có phần còn bốc cao hơn, Bé trợn mắt, Bé nghiêng răng, nhìn cái cây hết lá chỉ còn trần thân cây, Bé hung hăng giựt lấy giựt để như muốn nhổ hăn lên, quên cả đau.

- Bé giận anh chuyện gì vậy Bé?

Bé vênh mặt:

- Ai nói Bé giận anh, chỉ vì chơi với anh hết vui thì nghỉ, giản dị có thể thôi.

Anh năn nỉ:

- Nghỉ chơi với anh cũng phải có lý do chính đáng chứ đâu có thể nói khơi khơi như vậy chứ hả Bé.

Chấp hai tay ra sau, quay lưng lại Bé trả lời ngang như cua:

- Bé nói nghỉ là nghỉ, xin lỗi, không cần lý do lý diếc gì cả có được không?

Tiến tới đứng chắn trước mặt Bé, anh dỗ dành:

- Trăm tội đổ đầu anh, anh nhận hết, anh xin lỗi, nhưng phải cho anh biết

đầu dây mỗi nhợ đi đã, nếu việc Bé hiểu lầm mà sự thật không phải như vậy thì có phải oan ức cho anh suốt đời không chứ, ọk.

- Không ô-kê, ô-kiếc gì hết á, ờ Bé giận đó, Bé ghét anh, giận đến tê tái cả người đây nè, giọng Bé sưng nước mắt, anh về đi, Bé không muốn nhìn thấy anh nữa, và Bé òa lên khóc bỏ chạy vào nhà.

Bé buồn, Bé bức, Bé giận, Bé hờn, Bé cáu kỉnh, động tí là gây sự, ở nhà cũng như ở trường, mấy cô bạn thân chịu không nổi cái ương ương ngạnh ngạnh của Bé hề nhau tra hỏi:

- Cái con bé này làm gì cứ như người thất tình, ngẩn ngẩn ngơ ngơ như mán xá vào tỉnh ấy!

- Ô hay lạ chưa, ô mai mơ ngon chết người mà cô ả cũng dửng dưng như bánh chưng ngày Tết.

- Đậu đỏ bánh lọc nước dừa thơm phưng phức, mụ chê lạt như nước ốc.

- Tầm ruột chua, cóc dầm, muối ớt giã, mà chị cũng không thèm nuốt nước miếng nữa mới kỳ cục chứ.

- Tình cay như ớt hiểm

- Nuốt vào xé ruột tuột gan.

- Hết thuốc chữa, hết thuốc chữa, vì bệnh này là bệnh tương tư, mà tương tư thì chỉ có tương Cự Đà chính hiệu con nai vàng mới trị được.

Từ một cô bé nghịch ngợm, nhậy nhót, tự nhiên trở thành im lìm xa vắng, biếng nói, biếng cười, chảnh mắng, suy tư, tối ngày cứ chúi ở trong phòng.

Thấy vẻ âu sầu khác thường của con gái, bố mẹ Bé nhìn nhau lo lắng không hiểu việc gì đã xảy ra, gắng hỏi thì Bé cứ lắc đầu quây quây:

- Đâu có gì, đâu có gì, Bé vẫn bình thường.

Nhìn cặp mắt sưng đỏ của Bé, bố mẹ nhìn nhau lắc đầu, không biết khuyên nhủ sao nữa.

- Chắc là chu kỳ chuyển tiếp của tuổi dậy thì, bố phân tích với mẹ, thôi cứ để

kệ con bé yên tĩnh, một vài ngày xem sao, tuổi trẻ vui buồn như trời mưa trời nắng ấy mà.

Mở rộng cánh cửa sổ, Bé chống cằm nhìn ra ngoài, trăng rằm tròn to, sáng rọi vào phòng, lá cây xào xạc rung nhẹ vì làn gió đùa, nhìn lên mặt trăng, Bé hậm hực ganh:

- Chú Cuội ơi chú Cuội, chú sung sướng quá được ở bên chị Hằng Nga, còn Bé bơ vơ một mình nơi đây.

Than xong Bé tủi thân gục xuống nức nở khóc, nước mắt tuôn như mưa, khóc một hồi như vơi nỗi sầu, Bé với tay lên đầu giường lấy búp bê mà Bé thích nhất lúc nào cũng để ngủ chung với Bé, đặt ngòai trên đầu gối thủ thi:

- Bê biết không, chị đau lòng lắm, Bê hỏi ai đã làm chị đau lòng hả, thì còn ai khác nữa ngoài “Hấn” ra, chị hỏi hận đã thương hấn, Bê biết không, “Hấn” phải bỏ bao ngày tháng theo đuổi mới được chị để ý tới, chị mới xuôi lòng chứ bộ, ôm sát búp bê vào lòng, Bé mơ màng, trước đây chị chỉ biết nhờn nhờ ăn no ngủ kỹ, mọi người sẵn đón chiều chuộng, chưa hề biết cau mặt nhăn mày, không phiền, không lụy, nhưng, từ ngày cặp với hấn, chị hầu như đổi khác hấn, không tự chủ được mình nữa, biết ngóng, biết đợi, biết chờ, lâu không gặp thì thấy nhớ, thấy mong, gặp “Hấn” chị vui, xa “Hấn” chị buồn. Của đáng tội, bên “Hấn” chị thấy đời sống có ý nghĩa hơn, tươi đẹp hơn, có phải Bê muốn hỏi thế lúc chưa có “Hấn” chị không vui vẻ sao hả, dĩ nhiên có chứ, nhưng tình gia đình đâu giống tình yêu, trong sự thương yêu đùm bọc của bố mẹ, anh chị em, chị thoải mái lắm, nhưng tình của “Hấn” cho chị, săn sóc từng chút, từng chút, dù chỉ nhỏ xíu xiu xiu cũng đủ ấm áp, làm chị mềm lòng, đỡ tay, ôm lưng, quàng vai khi đi khi bước, lời thủ thi bên tai, Bé này, Bé nọ, chị nhõng nhẽo, hờn mát, làm eo làm sách, bằng mọi cách “Hấn” vẫn cố làm cho chị hài lòng, chị khóc có “Hấn” lau nước mắt, đi chơi gặp mưa bao giờ cũng trùm chung một cái áo, hai đứa

phải nép sát vào nhau, diu nhau cùng bước, đôi khi “Hấn” nâng bổng chị lên để tránh vũng nước lớn, sợ ngã chị Ôm chặt “Hấn” và thế nào cũng không tránh khỏi nụ hôn nồng ấm, say đắm, quên cả thời gian không gian. Nhìn trước nhìn sau như sợ có ai nghe, Bé nói thầm vào tai búp bê, Bê ơi! lúc đó chị chỉ mong còn có thật nhiều vũng nước như thế nữa. Ai dè... động tới mối thương tâm, hức... hức... Bé tức tưởi, chị đã thấy “Hấn”, chị đã thấy “Hấn”... Bê bảo chị phải làm sao bây giờ, lúc đó chị muốn đập “Hấn” thật đau cho bỏ tức, nhưng, chị không nỡ vì chị yêu nhiều lắm, thật khổ bỏ thương, vương tội, cổ nhân dạy chẳng sai, Bê à, nghe chị, đừng thèm thương ai Bê nhé, “Tình là dây oan” đây, vương vào là đem phiền não vào mình như chị đây, cầm cái gương lên nhìn vào Bé than, “Hấn” vẫn khen chị có đôi mắt đẹp, bây giờ chính “Hấn” đã làm nó sưng húp lên rồi Bê xem, cả hai cánh tay chị cũng mỗi nhừ và hai bàn tay cũng bị trọng thương, vì “Hấn”, vì “Hấn” hết á. Bê nghĩ tức không, trong lúc chị khổ như thế này, thì “Hấn” sao rồi, chắc là đang nhớn nhoe vui đùa với “Cô ta”, Bê biết không... Thì hôm qua đó, tình cờ chị đã gặp “Hấn”, chị mừng rỡ chạy lại, nhưng vội dừng ngay vì nhìn ra là còn có một cô gái đứng bên cạnh “Hấn”. Cô gái đó so với chị thì già hơn nhưng so với “Hấn” thì trẻ, muốn tìm hiểu sự thật, chị đã len lén đi theo, và, đã thấy tất cả. “Hấn” nói láo trơn như da lươn, “Chúng” hai đứa dung dăng dung dẻ chuyên trò vui vẻ, cô ả mua gì cũng đưa ra hỏi ý, “Hấn” gật thì mua, “Hấn” lắc thì thôi, giống như, Bé ghen ngào... giống như cặp tình nhân. Lừa dối, phản bội, thế mà, lúc nào cũng nheo nhéo, anh thương Bé nhất, anh yêu Bé nhất, anh cưng Bé nhất, nhất nhất nhất, bây giờ tóe loe ra, chị chỉ là “Nhi” thôi, thật không biết xấu hổ, dối trá không ngượng miệng, chị nhất định không tha thứ, không tha thứ, những món quà hấn tặng, hừ, chị sẽ đem quẳng thùng rác hết, không luyến tiếc, dù chỉ bằng một hạt bụi cũng không, tức quá tức quá mà, nếu chị còn có dịp gặp “Chúng”, dù trong lòng có đau

mấy đi, chị vẫn sẽ tạo bộ mặt khinh khỉnh, cao ngạo, tươi tắn, nụ cười luôn luôn nở trên môi, không chảy nước mắt dù chỉ là nửa giọt, phải chứng tỏ cho “Chúng” biết, cứ việc đi với nhau đi ta đây cóc cần, phải chọc cho “Hấn” tức thì mới hả cơn giận. Bé mím môi hậm hực, chị thề không thêm nghĩ tới “Hấn” nữa, Bê không tin, Bé rờ cầm tư lự, ờ cũng khó nhỉ, một thói quen đã ăn sâu quá rồi, làm sao mà quên được.

- Thừa hai bác, Bé đã bớt giận con chưa ạ.

Bố mẹ Bé tùm tùm:

- Con nhỏ nó hờn lấy gì vậy hả con, nó giận lây luôn cả hai bác, mặt lúc nào cũng ỉu sùi như bánh đa nhúng nước, tưởng chỉ sáng chiều cô ả nguôi ngoai, ai ngờ gần một tuần rồi, tội quá, ngày nào con cũng đến mà hai bác khuyên làm sao nó cũng không chịu ra gặp, lì lợm, cứng quá hoá hư, chưa bao giờ thấy nó “Dai” như lần này, sao vậy con.

- Con cũng không hiểu Bé giận con gì nữa, con gắng nhiều lần mà Bé vẫn không chịu nói, còn những ngày sau này thì không cho con gặp.

Bố bàn:

- Con thử nghĩ lại xem, có thể con đi chung với ai mà nó chột nhìn thấy, Bố cười, con trai thì không sao chỉ ngăn con gái thôi, bác biết, tính con nhỏ này có gì nó hay giữ trong lòng, lúc nào tự ái cũng to bằng cái đình ấy.

- Chết, con nhớ ra rồi, mấy hôm trước con có đưa một người đi phố mua sắm, vợ của người bạn ở xa về, không quen ai cả, lại là lần đầu tiên tới đây, không biết đường xá nên nhờ con giúp dùm, có thể Bé đã thấy, mà con lại sợ ý không nói.

Bố Mẹ nhìn nhau cười:

- Thôi đúng rồi, chắc là nguyên nhân đó, cái con nhỏ này thiệt, hết chỗ nói, con có thể cho hai bác biết, tương lai của hai đứa, con tính sao, mắt liếc về phía cửa, Bố hát hàm ra hiệu.

- Con xin hứa với hai bác, yêu Bé suốt đời.

Nấp ở đằng sau, nghe hết những lời đối thoại, thấy đã quá đủ, Bé vội rón rén lùi dần để khỏi gây tiếng động, về tới phòng, Bé cười rạo rỡ, gánh nặng ngàn cân được trút xuống, đầu óc Bé lâng lâng thư thái toàn thân như bay bổng, bé con gấu trắng nhồi bông mà “Hấn” tặng quay lung tung, “Hấn” không thay lòng đổi dạ, “Hấn” vẫn là của ta, bỏ gấu cầm búp bê lên, Bé nói chuyện huyên thuyên:

- Vui quá, vui quá Bé ơi! Chị yêu đời ơi là yêu đời, khúc khích cười, hứng chí Bé mi chút một cái lên má búp bê, nghĩ cũng tội nghiệp “Hấn”, cả tuần nay buồn bã vì bị chị hành hạ, nhưng cho đáng đời ai bảo không chịu nói cho chị biết chứ, thôi để bao giờ gặp lại chị sẽ đền bù.

Bé chưa kịp ngoảnh lại thì anh đã tới sau lưng vòng tay ôm bé:

- Nghe chuyện rồi, hết hiểu lầm anh chưa Bé.

Bé vùng vẫy để thoát ra:

- Quen bao giờ mà níu kéo người ta vậy chứ!

Anh lì lợm tấn công:

- Bé không quen anh nhưng anh cứ quen Bé. Nhận lời xin lỗi của anh đi mà Bé. Qùy gối bên cạnh ghế Bé ngồi, ngược nhìn lên, anh tha thiết, nhé Bé...

Chỉ làm cứng tới mức này, thấy anh tiều tụy Bé đành chịu thua, kéo anh đứng lên, sà vào lòng anh Bé nức nở khóc, ôm bé anh sung sướng thấy tình mà người yêu dành cho mình, xót xa khi nước mắt người yêu thấm qua làn vải ướt da thịt, anh bùi ngùi vỗ về:

- Anh hứa từ nay sẽ không bao giờ làm Bé buồn nữa.

Chợt nhìn thấy Bé nhăn mặt khi đụng tay phải thành ghế, anh âu lo:

- Bé sao thế?

- Thì tại giận anh, Bé nổi nóng, trút giận lên cái cây, điên tiết lên Bé không còn biết trời đất là gì nữa cứ việc cầu xé cho thoa? thích nên bị quả báo thôi,

Bé chặc lưỡi, may mà bữa đó anh không gặp Bé, chứ không...

- Để anh xem, nhìn làn da mịn màng bị những vết sứt sứt ửng đỏ, anh xuýt xoa, tội nghiệp em tôi, dại quá đi, còn đau lắm không, áp bàn tay Bé lên má mình anh xót xa, thà là để anh chịu đau chứ anh không muốn Bé bị đau.

Bé cười trừ để chữa thẹn:

- Bé dữ như sư tử hà đông anh sợ không?

Anh bẹo má Bé:

- Sợ gì mà sợ, trái lại anh thích được sư tử Bé này xức anh nữa kìa. Cầm khuôn hình chụp hai người trên bàn học của Bé, anh tủm tỉm cười.

- Anh cười gì, nhạo Bé hả?

- Không có, anh vui vì thấy Bé của anh “đồ ghè tương”.

Ngượng ngùng, Bé lấp liếm:

- Nói bậy, Bé thèm vào.

Ghé sát mặt Bé, anh trêu:

- Đúng, Bé đâu có đồ ghè tương chỉ “ghen” thôi, anh cũng giống Bé, chỉ thèm vào chứ ai dại thèm ra bao giờ chứ nhỉ.

Đấm thùm thụp trên ngực anh, Bé dùng chiến thuật vừa ăn cướp vừa la làng:

- Ồ, Bé đồ ghè tương, Bé ghen, Bé thèm vào đó, cười Bé đi, chế Bé đi.

Anh giữ tay Bé áp vào trong tay mình âu yếm:

- Lúc nãy vừa vào tới anh có nghe Bé nói với búp bê là sẽ đền bù cho anh, anh đang chờ đây.

Bé giả tảng:

- Bé có hứa gì với ai đâu nhỉ?

Anh la lên phản đối:

- Ê, đừng có ăn gian, có chứng nhân đang hoàng, anh đưa cao búp bê hỏi, Bê, có phải Bê đâu thích có người bạn thất tín phải không?

Nhìn điệu bộ hài hước của anh làm Bé phì cười:

- Thôi được, thôi được, chịu thua.

Kiểm chân, nhón gót, Bé đưa hai tay choàng qua cổ anh, vít nhẹ đầu anh xuống, khuôn mặt đẹp ngẩng lên, cánh môi hồng mòng mọng chờ đợi...

Em đã yêu

Em hồi hộp, em lo sợ, em phập phồng, nhìn ai cũng tưởng như bị soi thấu ruột gan của mình, như biết em đang sắp sửa, đang âm thầm, đang len lén vụng trộm... một chuyện gì. Có lúc em sợ quá hóa liều, bụng bảo dạ, tại sao lại lo lắng, có gì đâu, chỉ thần hồn nát thần tính thôi, mình đâu có đi ăn cắp, ăn trộm của ai đâu chứ nhỉ, chỉ là hẹn hò đi chơi, tuy có nói “dối”, viện cớ là đi đến nhà bạn chép bài. Đây chỉ là nỗi khổ tâm chẳng đáng dừng chứ em nào muốn đâu, phôi bày sự thật thì ồ ồ khỏi được đi đi, nếu để “lộ” cho nhà biết mà màng lưới canh giữ rải ra, thì, ối thôi, lần này không đi được mà từ giờ về sau còn bị cấm triệt để luôn nữa, sẽ có cảnh, đi có người đưa, về có người đón, chao ơi, nếu bị như thế thì đời sống em còn nghĩa lý gì nữa hử, sẽ, khô khan như trên bãi sa mạc toàn cát, không một giọt nước, hay cằn cỗi nứt nẻ như đất đai, như cây cỏ vàng úa vào mùa hạn hán, chán như cơm nếp nát. Ở nhà, em cứ giật mình thon thót khi có ai hỏi, một câu hỏi rất bình thường, có lẽ vì trong lòng em đang mang nặng nỗi ray rứt, hối hận nghĩ mình sắp phạm tội. Mặc dù đã viện dẫn hàng ngàn, hàng vạn lý do để tự bào

chữa biện hộ em vẫn không yên tâm, không thoải mái, và, giờ “hẹn” cứ nhích theo mũi kim đồng hồ, đằng này do dự bảo thôi, đằng kia lại hối thúc. Bạn bè em đều có đôi hết, đứa nào đứa ấy vui như Tết, nói tới “người ấy” của chúng nó, mặt mũi con nào con ấy phởn phơ, mắt long lanh, má ửng hồng, bờ môi liến thoắng, tả người tình một cách say mê rất là lâm ly bi đát, lúc giận, lúc hờn, lúc thương, lúc ghét, nói xong chúng nó cười hô hô rất ư khả ố chỉ em chế nhạo:

- Có ai như con ngổ này, đi về một mình “nẻ noi”, thấy mà tội.
- Cái con này, đẹp như mi, con trai theo hàng dài mà còn cứ kén cá chọn canh coi chừng “chổng ề” đó.
- Chắc nó muốn làm con bé “lọ lem” để chờ hoàng tử chứ gì.
- Coi chừng tâm ngảm tâm ngảm mà đá chết voi, nhiều khi chị ta có rồi mà giấu chúng ta đó...
- Già kén kén hom đây “tiểu thư”.

Mặc cho chúng trêu chọc, em vẫn phớt tỉnh Ăng-Lê, bình chân như vại. Kệ chúng chứ, mỗi người mỗi khác, tính em kín đáo, e dè, cái gì chứ, chuyện riêng tư đâu có thể rao làng, rao xóm, ai đại gì oang oang như chúng. Cái gì tới rồi cũng sẽ tới, cái gì của ta thì sẽ của ta, chả nhớ câu, đi đâu mà vội mà vàng, kéo vấp phải đá mà quàng phải dây, cổ nhân nói đó mà, đáng tin cậy, em vững tâm chờ, con tâm xe tơ mãi cũng đầy kén, cũng như em “kén” mãi cũng gặp người ưng ý. Bây giờ, em cũng có “bò” như ai, bởi thế mới nên nông nổi, bởi thế mới có vấn đề không thật thà ngay thẳng ở nơi em. Đúng thật, đây là lần đầu tiên em xé rào, vượt bức tường lễ giáo gia đình để đi chơi với con trai, mà không cho nhà biết, không trình không thưa, trong khi ông bà via, mỗi lần có ai hỏi tới em vẫn bảo:

- Cháu còn nhỏ, chưa biết gì, còn ngây thơ, dại khờ lắm.

Nghe vậy, em cười thầm. Tía má nhăm rồi tía má ơi, con của tía má đã bắt

đầu đua đòi học theo “mốt” của bạn bè. Con đã lớn chứ không còn nhỏ như tía má nghĩ đâu, con không những đã biết, mà cũng chả còn ngây với thơ nữa. Con mà đại khờ, đại khờ mà con bắt nạt được “bồ” của con, bắt ne, bắt nét phải theo ý con, trong chiến trận tình con biết tiến, biết lui, tía má nghĩ con của tía má, khôn hay đại, nhưng bí mật này con chả dám bật mí ra đâu. Trên đường đi tới nơi hẹn, thường ngày em đạp xe nhanh thoăn thoắt, hôm nay sao xích xe như rít lại, em có cảm tưởng khó khăn lắm mới đạp được một vòng, càng gần tới nơi em càng đi tốc độ rùa. Gởi xe xong, em ngấp ngừng giả bộ cúi xuống phúi bụi quần áo để liếc nhanh bốn phía xem có ai quen không, tim em hồi hộp, đạp nhanh quá tốc độ, má nóng bừng, không cần soi gương em cũng biết là đỏ lắm, bây giờ em mới thấy là em đã uống thuốc quá độ, nhưng đã trễ... !

Theo ánh đèn pin của người dẫn đường, anh nắm tay em thì thầm:

- Đi sát anh, coi chừng vấp.

Em lúc đó còn biết gì hơn, thiên lôi chỉ đâu theo đó, u u mê mê, tâm trạng em hoang mang hỗn độn, rồi như tự Xem khúc phim này sót khúc phim kia, trong bóng tối mờ mờ em còn dánh banh con mắt ra nhìn tả hữu trong rạp để quan sát xem nhỡ có ai quen ngồi gần không. Mỗi lần tới cảnh phim chiếu sáng lên là em lại cố thu hình cho nhỏ lại, nép sát vào anh, thấy vậy anh hỏi :

- Em lạnh hả, lấy áo của anh khoác vào.

Em vội xua tay ra hiệu là không phải vậy. Cánh tay anh quàng qua ghế, ôm bờ vai em khít rịt, từ lúc vào tới giờ, tay anh vẫn nắm tay em, trong giây phút thần tiên này, lo âu ơi, ta van mi, xin mi hãy tạm lánh nạn chỗ khác đi, đừng cứ bám sát đeo đuổi tạ. Coi kìa, phim đang chiếu hai vai chính, nam nữ, diễn tả một cảnh tình tứ, ướt át, lãng mạn, cách nói chuyện của vai nam, lời nói sao nghe êm tai làm sao. Ôi chao, mơ màng em cứ tưởng như mình đang được “tán”. Tim em thồn thức toì bởi hoa lá mới chết chứ. Thấy cô nữ vai

chính còn cứ em chả, em chả, tự nhiên em đâm tức giận mắng thăm cô ta “ngu như heo, làm điệu mãi, lúc người ta chán đi với đứa khác là mất toi”, và em lại hơn hờ khen khi vai nữ gật đầu chấp nhận, thế mới phải. Ảnh hưởng theo phim, lòng rung động, em quay qua, ôm cánh tay anh, áp má vào vai anh, anh kéo nhẹ người em cho sát vào thêm hơn, nhân lúc anh ghé sát bên em, em bạo dạn trao nụ hôn vụng dại đầu đời cho anh.

Khúc kết của phim là cảnh hoàng tử trao bó hoa cho cô gái ngỏ lời cầu hôn. Thuộc loại người tình cảm tràn trề, vui khóc, buồn khóc, em rơm rớm nước mắt vì cảm động, chia ly sao cũng được, giận hờn mấy cũng không sao, cần nhất là sau đó phải đoàn tụ, đó là điều mà em thích. Phim hết rồi, em còn bàng hoàng thổn thức, luyến tiếc như em vừa mất mát một cái gì, e ấp, em hỏi anh:

- Em đa sầu đa cảm quá phải không anh?
- Chính cái đó đã thu hết hồn vía của anh đó, những ngày chưa “được” em, anh ăn ngủ không yên, thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ người khác “chớp” mất.
- Em nói cái này anh đừng cười em thì em mới nói.

Anh thề:

- Người nào cười hờ mueri cái răng.
- Em chỉ khoái xem phim vua và hoàng hậu, hoàng tử với công chúa, những mối tình đẹp, phim nào mà thích, em và tụi bạn có thể xem đi xem lại hoài không chán, mỗi một lần đi phải xem ít nhất là hai suất vì là rạp thường trực mà, lúc thường thì mồm miệng con nào cũng nở như ngô rang, nhưng lúc ấy thì đứa nào đứa ấy ngậm tăm, mặt thì nghếch ra, hai con mắt như dính cứng lên màn ảnh, mê man chiêm ngưỡng chẳng biết giờ giấc, bên ngoài còn sáng trưng hay đã tối thui, để rồi khi rời rạp, nếu trời còn sớm thì mừng rơn, mà hôm nào trễ, đứa nào nhà dễ thì đỡ, còn đứa nào nhà khó thì xanh mặt, trông ngực đánh thùm thụp, lo ngay ngáy... Thế mà cũng đâu có chừa, gan cóc tía,

để rồi lần sau lại tái bản y chang!

Giọng anh thương cảm:

- Tội nghiệp em của anh, cứ phải giấu giấu giếm giếm, anh thật ái ngại cho em, hay, để anh nói với ba má anh đến xin “đón” em về bên anh sớm đi nhe, em chịu không?

Em xua tay:

- Đừng nghe anh, em còn muốn kéo dài chuỗi ngày như thế này, tại bạn em nói, cái thời thơ mộng nhất là thời “bồ bịch”, tuy bị gia đình cấm đoán, nhưng chính nhờ đó mà lại tăng thêm phần thích thú, của sự mạo hiểm. Những lần hẹn hò, có đôi lúc vội vàng, có phút giây cuống quýt, nhưng bù lại, một khoảng trời riêng của hai đứa, một góc nhỏ trong tiệm ăn, một quãng đường mát rượi dưới hàng me, trên bãi cỏ xanh mướt vùng ngoại ô, quán cóc nhỏ bên vệ đường làng, v.v. Quán quít bên nhau, chia nhau cái nọ, nhường nhau cái kia, vết bản trên má em anh lau, bụi dính trên áo anh em phủi, em rót sữa vào ly cà phê cho anh, anh cho đường vào ly nước cam của em. Táo em gọt, lê anh cắt, cái gì mình cũng ăn chung, đôi khi, hai đứa để tay chống cằm, ngồi đối diện nhìn nhau im lặng, ánh mắt cùng cười, đủ nói những gì muốn nói. Em biết tính anh, anh rành tính em, tình thương anh trao nhiều, đôi lại em đưa ra cũng không ít, anh nhường, em nhịn, em và anh, chúng ta đã biết hưởng thụ quãng thời gian ngắn ngủi toàn vẹn, không một lần cãi cọ, gây gổ, làm mất vui bỏ phí những phút quý báu bên nhau, bởi vì, chúng ta đều biết, không phải lúc nào cũng dễ có cơ hội gặp nhau nên càng cần phải nâng niu trân trọng những phút giây ấy. Yêu em, luôn luôn, mãi mãi, không xa cách, không chia lìa nghe anh.

- Đương nhiên, anh yêu em, đời đời kiếp kiếp, anh trả lời.

Đừng cười tui em, ai có ở trong tình trường mới hay, đôi thoại có lắm cảm một chút, “tuồng” một chút, “cải lương” một chút, nhưng, trong cơn mê man

say đắm còn tâm hồn nào để ý tới gì nữa, chỉ thấy vui, hả hê, thỏa mãn, vì đã hiểu lòng nhau. Trong tình trường, em nghĩ, ai thì cũng dùng chung một phương thức, chỉ khác là mỗi người mỗi cách diễn tả. Muốn bày tỏ, hay muốn nói ra những gì từ trong đáy lòng, thì ít nhất cũng phải dùng những câu văn hoa bóng bẩy. Người con trai bày tỏ nỗi lòng của mình cho người con gái và ngược lại, chẳng nhẽ, khi phái nam đi “cua” phái nữ, không mở miệng, không nói gì, chỉ đứng nhìn, bộ người phái nữ phải tự hiểu là anh chàng này đang để ý mình sao, nếu có tán công chẳng nhẽ lại thốt lời cộc lốc, ngắn ngủn, không tình tiết mùi mẫn thì làm sao thành công đây! Người ta bảo thuốc đắng già tật, sự thật mất lòng, thế nhưng, tâm lý chung, đã có mấy ai thích đắng đã nào, sự thật là thế đó, nhưng mà có ai muốn nghe đâu! Biết lời nói phỉnh, lời nói nịnh, lời nói vuốt ve... nhưng người được nghe vẫn vừa lòng thích chí!

Nhìn anh, em tự hào, “chàng” của em cũng oai hùng hiên ngang, đâu có kém gì hoàng tử trong phim đâu chứ, bắt gặp ánh mắt em nhìn, bóp nhẹ tay em, anh mỉm cười:

- Tại sao tự nhiên nhìn anh như vậy, bộ mặt anh có dính lọ hả?
- Em đang làm một cuộc so sánh.

Anh tò mò:

- So sánh, mà so sánh cái gì mới được chứ em nhỉ?
- Anh với vai chính trong phim ấy mà.

Hiểu ra anh kêu:

- Thôi nguy rồi, em đem anh đo với ông hoàng thì anh lọt sổ là cái chắc rồi còn gì nữa.

Thấy giọng anh hốt hoảng, em mỉm cười trấn an:

- Đừng lo, em chẳng cần ngại vàng, đâu thêm cung điện nguy nga, cũng chẳng màng ngôi vị cao sang đài các, em chỉ cần chọn người em yêu sao

“hợp” với em.

Giọng anh hồi hộp:

- Em đã chọn được chưa?

Đã biết còn vờ, được, vậy em cho biết tay, em lấp lửng:

- Em chưa...

Quả nhiên anh trúng kế, mặt đổi sắc, cúp ngang không chờ em nói hết câu:

- Anh... chỉ vào người mình, anh đau khổ buông thõng tay xuống, thất vọng lộ rõ.

Thấy thái độ thâm sâu của anh, không nỡ kéo dài lâu, em thì thào:

- Ý em là, em chưa nói câu “Em yêu anh” với người đang ngồi bên cạnh em.

Mặt anh lộ vẻ sung sướng rạng rỡ, nhìn em không chớp mắt, làm em phát ngượng, bấm nhẹ tay anh, em la:

- Nhìn em như vậy là ý gì hả.

Anh nở nụ cười “cầu tài”:

- Anh muốn hôn em.

Giơ tay che môi, em lắc đầu:

- Ư ừ, không cho.

- Cho rồi thôi.

Em cãi:

- Hồi nào?

Nụ cười anh gian không chịu được, nói thầm bên tai em:

- Lúc vừa rồi đó thôi, bây giờ anh chỉ “đáp lễ” lại thôi mà.

Lườm anh, em trề môi:

- Vớ vẩn, ai đòi mà trả chứ, đừng có tưởng bở, không có như vậy nữa đâu à nghe.

Anh làm bộ ngớ ngẩn:

- Mọi lần em vẫn “dậy” anh là có “vay” thì phải “trả” mà, em cho anh vay

mà không cho anh trả, lòng anh khó chịu làm sao ấy.

Tức quá em giậm mạnh chân:

- Thôi đừng giả bộ đi, em đi guốc vào trong bụng anh rồi cứ vờ vĩnh để thủ lợi không à, em không mắc mưu nữa đâu nghe, đồ vật thì mới vậy chứ, “Mi” mà cho mượn cái nổi gì chứ hờ ông ời

Thấy em làm dữ, anh cười xòa:

- Thì ra là thế, anh đâu biết, xin lỗi, vậy là anh hiểu nhầm rồi.

“Vạn sự khởi đầu nan”, đúng vậy, cái gì cũng chỉ khó khăn buổi ban đầu, bước thứ nhất trót lọt, bước sau dễ dàng. Em cũng thế, đến lần thứ hai thì gan em đã to hơn nhiều, dạn dĩ, nói dối cũng trơn-tru hơn, ham mê cũng tăng dần hơn. Dĩ nhiên đi chơi cũng thường hơn, và, cuộc đời “mới” của em đã và đang bắt đầu trôi vào cuộc tình thơ mộng của tuổi đôi mươi.

Những lần em “lên” đi chơi, có liều mạng, có gây cản nhưng đầy hứng thú, hào hứng, tuy lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, nhìn trước ngó sau, chạy trốn chết giống như đang chơi trò cút bắt, đi trốn đi tìm, để rồi khi thoát nạn, hai đứa thở phào, thường thì chỉ có anh là mệt nhiều, mệt đầu là phải sẵn sàng nghe lệnh, mệt óc là phải suy nghĩ, mệt tay vì phải “đào” tay lái, mệt chân vì phải nhấn ga, đạp thắng, lo kiểm đường chạy, còn em đường hoàng ngồi đằng sau. Ấy, thấy vậy nhưng không phải vậy đâu, nhiệm vụ của em quan trọng lắm, canh gác, báo động chứ phải chơi sao. Nói tóm lại, em chính là đầu não, còn anh là người thừa hành, thấy tầm quan trọng nhiệm vụ của em chưa, đấy là chưa kể bị bệnh đau cổ vì nói to bị gió thừa cơ đột nhập vào cuống họng như chỗ không người.

- Chết rồi, chết rồi, ai như bà thím em đang đứng bên kia đường kia, “dọt” lên anh.

Nghe em la thất thanh, anh vội tăng tốc độ chạy nhanh, để rồi nghe em:

- Chậm lại được rồi, hú vía, không phải, em nhìn nhầm.

Ngừng xe lại, anh cười ngất:

- Thế bây giờ em có thể thả tay ra được chưa hả, em túm chặt áo hai bên sườn anh muốn rách luôn nè.

Nhìn lại tay mình, em bẽn lẽn:

- Thì tại người ta sợ quá mà!

Lần khác :

- Con bạn em, con bạn em, em không muốn nó thấy, mau mau, quẹo trái, á không nói nhầm, quẹo phải.

Lần no :

- Khổ rồi, ngừng lại, ngừng lại, hai đấng sinh thành của em ngay đằng trước kia kia.

Bữa kia:

- Không xong rồi, sao bữa nay thằng nhóc em của em, nó đi đâu mà lại tới khu này chứ, mình đổi hướng, mau đi.

Khá khen anh cứng bóng vía, chứ cứ cái em sợ bóng, sợ gió, hù anh, quay anh mòng mòng như kim chỉ nam thì có ngày không bị tai nạn xe cộ, thì cũng bị phú lít phạt nặng, nếu không thì cũng đứng tim mà châu Diêm vương thôi. Thế mà, không một lời cầu nhàu, than van, anh vẫn tươi cười chiều em. Anh không dám đòi, nhưng em là người biết điều, sau mỗi lần như vậy, bao giờ anh cũng được thưởng, một cái “mi”, lúc nào anh cũng thế, được voi đòi tiên, lòng tham không đáy, được một đòi hai, được hai đòi ba, chuyên môn kéo nài và em “thương”... nên cũng cho!

Nhưng, không phải hoàn toàn lúc nào cũng là lỗi của em đâu à, anh cũng phạm lỗi vậy, chẳng hạn, đang chạy xe ngon trớn, anh chợt ngoảnh đầu nhìn lại đằng sau chỉ để:

- Nhìn em cho đỡ nhớ.

Hoặc :

- Nhô người ra đằng trước một tí đi anh muốn thấy em, chiều anh em cũng làm theo, để nhận nụ hôn phớt nhanh của anh vội vàng tham lam.

Đôi khi bị em cần nắn, anh phân trần:

- Tại em cứ thích đi xe hai bánh, người trước người sau kiểu này, anh không ưng tí nào, lần sau anh sách xe bốn bánh, em ngồi cạnh lúc nào cũng nhìn thấy em, vả lại, anh trâu, kín đáo, mỗi lần muốn “trốn” ai em có thể nấp dưới sàn xe thì chả ai nhìn thấy em hết.

Em cãi:

- Đi xe kiểu đó có vẻ già nua không trẻ trung tí nào, em hông chịu, mấy đứa bạn em đứa nào cũng đi chơi với “bò” bằng xe này hết, tụi nó nói mới có cảm hứng, mới đúng nghĩa cặp kè.

Nghe lạ tai anh nhắc lại:

- “Cặp kè”?

- Tụi nó giải nghĩa thế này, “cặp” tức là khi ngồi xe hai bánh thì hai hai chân phải kẹp hai bên xe, còn “kè” là kè sát người lái đó, tụi nó nói như vậy mới có thể kè vai cộ má thì mới “mùi”, mới đúng kiểu “tình yêu”.

Anh bật cười trước luận điệu con nít của em:

- Bộ em muốn anh làm anh hùng xa lộ hay sao chứ hả? Có thể người ta không có nên nói vậy thôi mà em.

Em ngúng nguẩy:

- Mặc kệ, hai bánh thì đi, bốn bánh ở nhà, em lên giọng kẻ lẻ, vì ai em chịu khổ, vậy còn ghẹo em.

Anh vội vàng xuống giọng:

- Xin lỗi em, anh hứa từ giờ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa, em à, có lẽ anh phải đi học hát.

Em ngạc nhiên:

- Kỳ lạ, sao tự nhiên lại nghĩ tới chuyện quái đản đó vậy, anh không định đổi

nghề đấy chứ hả?

- Làm gì có, anh chỉ muốn kiếm bài hát nào có cái tựa “tạ Ôn em” thì học mà thôi, ngó em anh cười khì, em không chịu, anh lắc đầu, thì thôi vậy.

Em nguýt anh một cái dài cả triệu thước, biết mình lại dễ dàng để bị mắc bẫy của anh rồi.

- Anh à, em muốn học “nhảy”.

- Em đã học giỏi quá rồi còn muốn nhảy lớp nữa?

Thấy anh không hiểu, em bực tức dần giọng:

- Em đâu có nói nhảy lớp hồi nào, cái anh này thật lằng nhách, em muốn nói là học khiêu vũ.

Nghe em nói vậy, anh la lên:

- Cái gì, em muốn học nhảy đầm, tại sao bỗng dưng vô cớ em lại có ý nghĩ kỳ lạ vậy hả em?

- Tại vì sắp có tiệc sinh nhật của bạn em, nó mời em không từ chối được vì là bạn thân, chúng nó đùa nào cũng biết hết, chỉ có em là cù lằn lửa, đó là danh từ chúng nó vẫn dùng em.

- À... chỉ nói vậy sau đó anh ngồi im không nói tiếp nữa.

Thấy nét mặt anh không vui, em hỏi tới:

- Anh không thích có phải không?

Bị em gặng hỏi, anh chỉ cười trừ, em không chịu lắc mạnh người anh, bắt nói cho bằng được.

- Anh không ưng em trong vòng tay người khác, thế thôi.

Hiểu lý do, em cười khúc khích trêu:

- Anh “ghen”, đúng không?

Không phủ nhận, anh trang nghiêm gật đầu.

- Em học anh chứ có ai khác đâu, thì cũng chỉ hai đứa mình nhảy với nhau, vì bữa tiệc đó có mời cả anh, bạn em đùa nào cũng đem “kép” đi, chả lẽ em

lại kém sao, nếu anh chịu thì đi, còn không thích thì thôi, không sao hết, thấy anh buồn buồn, em vòng tay ôm anh dụi dụi má vào ngực anh, nũng nịu, giận em hả, thôi để em làm con “cù lần lửa” đi nhe.

Nâng khuôn mặt em trong đôi tay, ánh mắt anh tha thiết trìu mến:

- Em anh ngoan hiền thế này làm sao anh giận em được chứ, quên rồi sao, ngay buổi đầu tiên của hai đứa mình, anh đã hứa là tất cả mọi điều em muốn anh cũng “ừ” hết mà, nhưng, anh hóm hỉnh, có một điều bắt buộc, lúc nào em cũng phải tuân theo tuyệt đối, đó là không bao giờ được bỏ anh một mình.

Em vênh mặt :

- “Sức voi”, còn lâu em để cho người nào khác “cuốn” anh, em nghiêng răng rít giọng làm bộ, em thì xé nát ra làm trăm mảnh ấy chứ chịu để yên hả, em dọa, anh cũng vậy cứ loạng quạng thử coi.

Em biểu diễn món võ dữ như vậy mà anh chỉ ngồi cười, chả sợ khi gì cả, rõ chán. Em hỏi:

- Anh không sợ?

Anh trả lời tỉnh bơ sự cụ:

- Ở đó mà sợ, anh khoái chí tử thì có, người ta bảo có yêu mới ghen, yêu bao nhiêu là ghen bấy nhiêu, chứng tỏ em yêu anh nhiều nên mới ghen dữ dội như thế.

Lại thua trí anh, em bĩu môi bĩu mồm:

- Đoán mò đoán non không à, không thêm lý sự với anh nữa, lúc nào cũng lấn lướt để thắng em, nếu nói vậy thì anh đâu có yêu em vì anh không có gì chứng tỏ cho em thấy hết á.

Anh cãi:

- Có rồi thôi, tại em quên đó. Cái lần chúng mình đi ăn ở tiệm trên đường... từ lúc em vào có cái thằng đó, cặp mắt cú vọ gian xảo cứ chiều tướng em

chầm chậm, làm như không có anh ngồi đó, nếu em không ngăn, anh điên tiết đã đập cho nó một trận, và rồi lúc này... được trón, anh nói thao thao bất tuyệt, liên tu bất tận, nêu ra không biết bao nhiêu vụ nữa.

Cách hiệu nghiệm nhất để anh ngừng kể lể là... một nụ hôn!

Mình

Mở quyển sách dán hình, hai tờ bìa dính vào nhau, bà cụ Tần đưa ngón tay trở lên miệng thấm nước miếng để cho dễ gỡ rời ra, màu giấy của những tấm ảnh đã ngả vàng ố, có cái lem-nhem, loang lổ, thế mà đối với bà cụ Tần vẫn quý giá vô cùng, tâm hồn già hay ôn cố tri tân. Ngày bỏ nước ra đi, cốt chạy người bỏ của, chỉ mang theo những thứ cần thiết, nhẹ, gọn, còn đầu óc tâm trạng nào nghĩ tới kỷ niệm kỷ niệm nữa, sở dĩ ngày nay có được ấy là nhờ mấy đứa cháu của bà cụ Tần tản cư theo lối đoàn tụ gia đình, có lòng tốt nhất nhặn ba mớ đem sang giùm. Bà cụ Tần thở dài, bảy mươi lăm tuổi, lênh đênh trôi-giạt ba miền, hai mươi năm, Hà-Nội, ngàn năm văn vật, xuân, hạ, thu, đông, bốn mùa rõ rệt, ba mươi năm, Sài-gòn, Hòn Ngọc Viễn Đông, mùa mưa, mùa nắng, hai mươi lăm năm xứ người, lạnh nhiều, ấm ít. Ôi, ngoảnh đi ngoảnh lại, thời gian qua nhanh như gió thoảng, mấy chục năm bay lẹ như chớp, thân thể con người cũng trải qua bao nhiêu giai đoạn, biến đổi theo thời gian, lọt lòng mẹ, cất tiếng khóc chào đời, số phận, định mệnh

đã định sẵn, và phải gánh chịu định luật của trời đất, bốn ải, sinh, lão, bệnh, tử, lần lượt ai nấy đều cũng bước qua Hàng ngày, bà cụ Tần vẫn van vái Đức Quan Thế Âm Bồ Tát, độ cho sang thẳng cửa cuối cùng không vướng vào cửa thứ ba, tâm nguyện duy nhất mà bà cụ Tần cầu xin. Từng tuổi này được bao lâu nữa, quãng đời còn lại, khỏe mạnh là may mắn, lúc nhắm mắt, xuôi tay, êm ả, nhẹ nhàng, nhanh chóng, chẳng bị cơn bệnh hành hạ khổ sở ấy là phúc đức. Trông bao nhiêu tấm gương trước mắt, thân xác, hình hài thẳng đơ, bất động, dây nhợ chằng-chịt, hô hấp hoàn toàn nhờ máy móc, nông nổi đoạn trường này, não nề, thảm thiết xiết bao, phần xác bất động, phần hồn hôn mê, nào còn biết gì nữa đâu, giải thoát sớm hay muộn tùy vào gia đình quyết định, nếu đồng ý chấp thuận, bác sĩ đưa tay, tháo, gỡ ống dưỡng khí... Khổ nổi, vì tình thương, con cái lại không nỡ, bỏ hay giữ, tranh luận, phân vân, do dự, trù trừ... Hỡi ôi, biết nói sao đây, kiếp trước, vụng hay khéo tu! Bà cụ Tần bàn:

- Nay ông cụ, nhìn người mà ngấm đến thân, nếu giả thử, sau này, nói đại, phỉ phui, hai ta chẳng may lâm vào tình trạng “ngủ như chết”, nên lo tính toán từ bây giờ, dặn tụi nó cứ cho đi ngay lập tức ông nhỉ.

Ông cụ Tần lắc đầu:

- Không đơn giản như bà nghĩ đâu, trên giấy trắng mực đen đấy.

Cho là chồng nói vậy để hù, bà cụ Tần hỏi vặn:

- Sao ông biết?

- Thì cô con gái bác Tổng là đốc tờ giải thích cho nghe mà.

Bà cụ Tần chép miệng:

- Xin chết mà cũng lằng nhằng rắc-rối thế ư!

- Bà muốn du địa phủ cách nào, sống hay chín, nói nghe chơi.

Bà cụ Tần mở to mắt tỏ vẻ lạ lùng:

- Sống là sao, chín là thế nào, không hiểu?

- ”Sống”, là nguyên vẹn hình hài đem chôn xuống đất, “ chín”, thì đầu mình tứ chi đẩy vào cái lò lửa nóng cực độ ngay cả gang thép cũng chảy ra, vài giờ sau xương thịt chỉ còn đồng tro tàn, nói nôm na là “thiêu” đó.

- Sinh ra đời sao vào lòng đất vậy, cát bụi trở về cát bụi, tan rã từ từ coi bộ dễ chịu hơn, còn ông.

Ông cụ Tần cười hà hà:

- Giống như bà.

Bà cụ Tần hứ:

- Ba phải.

- Tôi hứa theo bà ngàn kiếp mà.

- Đùa dai hoài.

- Đời còn mấy nả, không nói cũng phí, không ăn cũng đại, không chơi cũng hoài, bà thấy rồi đó, lê tấm thân từ Bắc chí Nam, đã tưởng yên nào ngờ lại phải đổi chỗ nữa.

- Nơi đây là chốn chót ông nhỉ.

- Nếu bà chê thì còn chỗ khác để lựa chọn mà.

Bà cụ Tần hỏi:

- Thật à, ở đâu vậy ông?

Nheo mắt nhìn vợ, ông cụ Tần chỉ tay lên Trời:

- Trên ấy, mặt trăng còn thiếu gì.

Biết bị chồng trêu, bà cụ Tần lườm, không thèm đáp lời.

Ném mạnh nắm ruột bánh mì vụn ra bãi cỏ, đang chờ sẵn, đám chim sẻ đậu trên cành cây, lao vụt xuống, tranh nhau chí-chóe, đảo cánh một vòng, bay lên, mỏ con nào cũng đều có ngậm mồi, liệng thêm vài lần nữa, trong tay ông cụ Tần hết nhẵn, thấy vài con tới sau đang cố bới để tìm, ông cụ Tần thương hại, lấy mấy miếng bánh bisquits, vì có thói quen ăn vặt nên lúc nào

cụ cũng thủ sẵn trong túi, bẻ từng mẫu nhỏ rồi tung ra, túi nó mừng rỡ, chộp vội chộp vàng, sợ bị cướp mất, một tích tắc bay đi hết, thấy hai ba con vẫn còn đậu lại, ông cụ Tàn la:

- Cha bây, cái giống tham lam, cả phần ăn của ta đem ra hết rồi, đi đi, ngày mai, ngày mai nhé, cố đến sớm hơn hôm nay.

Lạ chưa, làm như chúng nghe hiểu nên đồng loạt cất cánh lao vút lên không. Nhìn theo, ông cụ Tàn lẩm bẩm:

- Túi mi sướng thật, tung tăng lượn lờ khắp muôn phương, không như ta đây, xê dịch chả bao xa, chậm chạp hơn con rùa, gân cốt lỏng lẻo, lưng lay. Có vật gì mềm mại cọ cọ mé sau lưng, ông cụ Tàn ngoảnh lại nhìn, thì ra một chú chó, xinh xinh, thè lưỡi liếm liếm tay cụ làm quen, thấy nó hiền hòa, ông cụ Tàn ôm lên, lông trắng, mượt, con này là chó kiểng, có chủ đây, đắt lắm, cỡ này chắc phải vài trăm, ở ngoại quốc, súc vật sung sướng đủ mọi thứ, có hội bảo vệ, tơ lơ mơ đụng tới là có châu nguy to, thức ăn còn có nhiều hãng xưởng sản xuất nào có khác chi người, quảng cáo rùm trời rùm đất vì cạnh tranh nhau, mỗi năm chi phí săn sóc cả ngàn đồng bạc, tiền cắt chải, móng, lông, tiền trả bác sỹ thú y khi nhức đầu, sổ mũi... v... v... thậm chí còn được làm đốm, làm dáng, cột nơ, mặc áo, đặt ngồi trong xe đẩy của con nít mang đi dạo chơi nữa, đúng là xư dư tiền, dư của, chả bù cho mực, vện, vàng, chuyên ăn cơm thừa canh cặn, hờ ra là bị mấy bọm nhậu đẩy vào nồi nấu giả cầy như chơi, bảo vệ kiểu này coi bộ kỹ càng hết đường nhẩy đi đâu. Loài nào, giống nấy, có hiền có dữ, con này bộ dạng lành như cục đất, từ nãy nằm im trong lòng ông cụ Tàn không sửa một tiếng.

- Ở đâu ra con chó nhỏ xíu thế, bà cụ Tàn đi tới miệng hỏi tay khoác tấm áo choàng lên người chồng, sáng sớm hầy còn lạnh mặc thêm cho ấm, thấy vắng bóng ở nhà, tôi biết ngay ông đang ở công viên với lũ “thần dân” của ông.

Được vợ săn sóc ông cụ Tần cảm động, nhích người sang bên bảo:

- Ngồi chơi một chút đi bà, chẳng biết chú ta từ chỗ nào ra, làm như quen thân lâu đời với tôi lắm, cứ xán lại thấy mà thương, ẵm bế chịu liền, chả bù cái con chó khỉ ngày xưa, như chần tinh ấy, bà còn nhớ không?

Đưa tay vuốt nhẹ lông con vật, bà cụ Tần cười:

- Nghe giọng ông vẫn còn vẻ tức giận chuyện xưa lắm nhỉ, bây giờ già khủi để còn nhắc nữa, nhớ, tôi nhớ chứ, con khuyến nó, đã xấu mã, lại quê mùa, giống như tôi đấy mà ông.

Ông cụ Tần phản đối:

- Bà nói đấy nhé, tôi có giận hờn gì con cháu ấy đâu, có Trời Phật làm chứng, lúc nào trong tâm tôi cũng nhớ ơn, bề gì cũng nhờ nó tôi mới quen được bà mà, đừng gán cho tôi cái tội vong ân bội nghĩa chứ, bà mà xấu thì còn ai đẹp trên cõi đời này nữa.

Được chồng vuốt ve bà cụ Tần mềm lòng:

- Đùa chút chơi nào có vu oan giá họa gì ông, nhờ thế tôi mới thấy được vẻ anh hùng, sự hy sinh, tấm lòng tốt của ông, khiến tôi cảm phục vô cùng.

Ông cụ Tần nhũn nhặn:

- Ở vào trường hợp đó ai chẳng phải hành động như tôi, sự việc xảy ngay trước mắt, thấy trẻ nhỏ vừa chạy vừa khóc, nỡ lòng nào để nó bị thương chứ.

- Thà là bị chó cắn để bảo vệ đứa bé, không dưng cảm thì gọi là gì đây, vết sẹo ở bắp đùi còn rành rành kia kìa.

- Thì đã được bà săn sóc, băng bó vết thương, nói thật lúc ấy tôi sợng tê người, nước rửa xót chết khiếp cũng không tý ty cảm giác, vì còn mãi lo ngấm khuôn mặt, làn da mịn màng, kề cận sát bên.

- Chẳng qua vì muốn đền bù, chuộc lỗi vì người nhà lỡ để chó xông chuồng, vì nhờ con nít có mệnh hệ gì không những tội cho nó mà lương tâm còn bị ray rứt, dầy vò, bởi thế cảm ơn ông là đúng lắm.

- Cái quần bà vá, ngay sau bữa trở về tỉnh tôi đã giặt sạch sẽ và gấp cất đi, lâu lâu lại lôi ra rờ rờ đường kim mũi chỉ, nghĩ tới người khâu, nhớ lời nói “chết chửa ống quần của anh bị rách toạc một đường dài, để “mình” mạng lại cho”. Trời ơi, thương người thương cả tiếng “mình” ai xưng.

Bà cụ Tần bật phì cười, ông cụ Tần ngo ngác:

- Bà đang nghĩ gì mà vui thế?
- Tôi nhớ lời thằng cháu cũng xưng hô với tôi như thế, ông để ý không?
- Có chứ, tại tôi thích nên cứ kệ cu cậu chả sửa, ông cụ Tần chột mớ màng, mỗi lần nghe hắn nói chữ ấy khiến tôi bồi hồi nghĩ lại... đã mấy chục năm trôi qua tôi vẫn chả quên được.

Bà cụ Tần thắc mắc:

- Chuyện gì làm ông nhớ dai thế hử, lưu luyến, tiếc nuối, chém chết cũng không ngoài chữ tình, giữa đường đứt đường tơ, người yêu bỏ đi lấy chồng, ôm mối sầu tương tư, phải thế không ông cụ?
- Chưa gì đã gay gắt, móc mỏ, bà đoán sai rồi, sầu tương tư còn lâu, hạnh phúc tràn trề thì có, có câu, “mình” với ta tuy hai mà một.

Bà cụ Tần tiếp:

- Ta với mình tuy một mà hai.

Ông cụ Tần xua tay phản đối:

- Chỉ kể câu thứ nhất thôi, câu thứ hai vô duyên lắm, không thềm, kết hợp chả tốt sao, tôi chúa ghét chia lìa.
- Đương nhiên ai nào muốn nhưng việc đời khó dự liệu, bây giờ bật mí “bí mật” được chưa.

Nhắc lại thời niên thiếu, tâm hồn ông cụ Tần như thấy trẻ lại, nổi tính tình nghịch, giọng nhuốm chút bồn chột, ồm ồm:

- Vậy “anh”...
- Hả, ông vừa nói gì, tôi nghe không rõ, bà cụ Tần ngắt ngang.

Ông cụ Tần vẫn tỉnh bơ:

- "Anh"...

Bà cụ Tần đưa hai tay bịt tai rên rĩ:

- Eo ôi, ngưng ngay lập tức, khiếp đảm quá, tôi phát ớn lạnh lên rồi đây.

Thấy vợ la làng, ông cụ Tần chê:

- Cổ hủ, câu nệ, cố chấp, tình yêu không phân biệt tuổi tác, quan niệm lạc hậu của bà cần phải sửa đổi mới theo kịp trào lưu tiến hóa bây giờ.

Bà cụ Tần bĩu môi:

- Bầy đặt, tóc bạc trắng xóa còn giở trò khi, tình với chả tọt, chương tai gai mắt, không biết ngượng, rõ già không nên nét.

Bị vợ mắng, thâm tâm ông cụ Tần thấy có lý, xưa xưa cũng dùng ngôn ngữ ấy, thốt ra dễ dàng, đi một đường ngọt xót, trơn tru, dẻo quẹo, mặc sức giương đông, kích tây, tán hươu, tán vượn, giờ đây, cái lưỡi cứng ngắt, uốn éo khó khăn, thấy ngượng ngùng, chẳng thuận tai, hóa ra, ngay cả cách gọi nhau giữa hai vợ chồng lớn tuổi cũng phải thay đổi cho hợp thời, hợp lứa, buồn thay.

Ông cụ Tần phục thiện:

- Công nhận bà chính đúng lắm, thôi tôi trả lời câu bà hỏi nhé, chả là thế này sau khi rời nhà bà, tôi đến nhà anh Tam, bạn tôi, tôi vẫn vương vấn hình ảnh cô thôn nữ, má thắm, môi hồng, đầu chiết khăn mỏ quạ tím đậm, áo tứ thân màu nâu tươi, giải thắt lưng hồng phơn phớt, duyên dáng, mặn mà, sau khi nghe tôi tả hình dáng, anh ta biết liền.

- À, con gái cụ Chánh Tổng, giàu nhất làng đấy, Tần, cậu thật diễm phúc, biết bao trai tráng ước mong cô ta để mắt xanh tới mà vẫn cảnh dã-tràng xe cát bễ đông, nhọc lòng mà chẳng nên công cán gì, số cậu may mắn, cố gắng lên.

Tôi bình phẩm:

- Lạ lắm, cô ta không giống gái đồng quê, ngoài cách ăn mặc, còn cung cách, cử chỉ, ăn nói rõ ràng người thành thị.

Anh Tam gật đầu:

- Cậu nhận xét tinh tế lắm, tỉnh quê, quê tỉnh, ở đâu theo thời trang đấy, đừng coi thường, nổi tiếng văn hay, chữ tốt đấy, trái cầu kén chồng còn treo cao chưa ném.

Tôi dọ dẫm để dò ý anh ấy:

- Trai anh hùng, gái thuyền duyên, thiên, thời, địa, lợi, cậu đều hội đủ, tại sao bỏ lỡ cơ hội thế hả?

Anh Tam giãi-nảy:

- Biết người biết ta, trăm trận đánh trăm trận thắng, không phải đối tượng người ta kén tội gì làm con thiêu thân chứ, nếu có bộ vó như cậu thì tôi đã nhào vô lâu rồi đâu cần chờ cậu giục.

- Chưa tiến đã lùi, chưa đánh đã thủ bại, tôi không phục cái sự nhụt chí khí của cậu chút nào, tôi hùng hồn phân tích, mà nè, có thật cô “Minh” chưa có ý trung nhân?

Tức thì anh Tam trợn mắt ngó tôi:

- Cậu vừa gọi tên gì?

Thấy thái độ kỳ lạ của Tam, tôi giải thích:

- ”Minh”, chính cô ta xưng như vậy mà, chả nhẽ nhầm.

Thế là Tam phá lên cười đến phát ho, phát hen, mãi mới ngừng:

- Ngốc tử, đóa hoa sen trắng, Bạch Liên, mình mình, tớ tớ quái gì.

Tôi thở dài:

- Cơ khổ, thế mà cô ta chả cải chính, bé cái nhầm. “Minh” hay hay, ý nghĩa, thâm kệ, trong thâm tâm tôi, cô ta vẫn mang tên ấy.

- Cảm rồi phải không, tiến tới đi, Tam hỏi tôi, cần tôi giới thiệu không?

Bà biết tôi trả lời sao không:

- Muốn vợ mà phải nhờ mai mối thì yếu quá, tôi với “Mình” có duyên mà, thế nào cũng nên đôi lứa.

Nghe chồng kể xong, bà cụ Tần dài giọng:

- Ôi chao, được rồi tha hồ ba hoa chích-chòe.

Ông cụ Tần chống tay vào thành ghế làm điểm tựa để đứng lên.

- Cầm lấy, có cái chân thứ ba cũng quên, rõ đoảng, ấn cây ba-toong vào tay chồng, bà cụ Tần cần nhần, lúc nào cũng ỷ ỷ, thị cường, đi đâu cũng thích đơn phương độc mã, chả chờ hay nói với tôi một câu, nương dựa vào nhau vẫn hơn, cẩn thận giùm chút coi, ngã một cái là khốn đấy, bước đi lão đạo không vững cũng còn sướng hơn nằm một chỗ ông ơi!

Ông cụ Tần hất tay ra về bất cần:

- Biết rồi, thì có bao giờ tôi sợ ý đâu, nếu chẳng may năm xung, tháng hạn, cũng đành bó tay chịu, trời kêu ai nấy dạ, à, tối nay có món gì hấp dẫn không hở bà?

- Có gì cũng dốc tuốt cho lũ chim, bụng còn cào rồi phải không, thế ông muốn xoi gì để tôi làm nào, rau muống xào tỏi, đậu hũ rán vàng chấm tương cựa đà nhé, ăn vậy cho nhẹ bụng, dễ tiêu, đã tưởng, nước mắt, nhà tan, cửa nát, thì hương vị quê hương, chả bao giờ còn được thưởng thức, thật không dè, vẫn đầy đủ những thứ quốc hồn quốc túy, hứng chí, bà cụ Tần ngâm nga: mấm tôm, mấm tép, tương chao,

kiệu chua, cà muối, dưa hành, giòn tan.

cải xanh, cải cúc, cải làn

tía tô, húng quế, răm mùi thiếu chi

nào na, nào vải, nào xoài,

sầu riêng, măng cụt, ngậy mùi thơm tho.

Ông cụ Tần vỗ tay:

- Hay, hay, thường thì thi sĩ ca tụng tình yêu, than mưa khóc gió, còn bà vợ

tôi, rất thực tế, tả toàn về các loại thức ăn, ý nghĩa, ý nghĩa, giỏi lắm.

Được chồng tặng bốc, bà cụ Tần khéo léo tế nhị:

- Học lóm của ông, lồm bồm vài câu, chả vắn, chả điệu, cho vui, một nhà thơ lão thành nổi tiếng như ông, tôi đúng là con đom đóm, lập lòe trước bó đuốc, đánh trống qua cửa nhà sấm, ông đã không cười lại khen làm tôi phát ngượng, hiếm người chịu khó như ông, tận tụy đến trường dạy tiếng Việt cho bọn trẻ, ông mới là người có tinh thần cao, tôi rất ngưỡng mộ Ông.

Ông cụ Tần tự hào:

- Chứ sao, mắt xứ-sở, đâu thể để mắt gốc, quen giống nòi chứ, các cháu tôi không những nói sõi mà ngay cả bài hát dài chúng cũng thuộc lòng như cháo, không sót câu nào mới thần tình.

Thấy chồng cao hứng, bà cụ Tần nghĩ thầm, tính nào tạt nẩy, được nịnh cười híp cả mắt, nói nào ngay, chả trách ông cụ, trăm vạn người đều như nhau, ai cũng ưa ngọt có kẻ nào dại đi thích đắng bao giờ, ngay chính bản thân ta đây cũng không ngoại lệ, thí dụ điển hình, lời nói lúc nãy của ông cụ, biết là không thật, vẫn thấy vừa lòng hơn là nghe chê, có điều phải công nhận, bao năm chung sống là một người chồng hoàn toàn, trọn tình, trọn nghĩa, đầy đủ bổn phận với gia đình, được người bạn đời như thế còn đòi hỏi gì nữa, tự nhiên tâm thần bà cụ Tần xúc động, cảm giác lâng lâng trong niềm hạnh phúc, âu yếm khoác tay chồng, ghé sát bên tai, thì thào:

-Về “anh”, để “mình” còn thôi cơm kéo trễ.

Yêu và Mơ

Đứng trước căn biệt thự, Ngọc Lan dơ tay bấm chuông. Trong lúc chờ đợi nàng đưa mắt nhìn chung quanh, ngôi nhà đồ sộ màu trắng tọa lạc giữa khoảng vườn rộng bao la bát ngát, hàng rào bao quanh xây bằng gạch, bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

- Thưa cô muốn kiếm ai?

Lễ phép Ngọc Lan chào người đàn ông đứng bên trong cánh cửa:

- Dạ cháu ở viện...

Không chờ nàng nói dứt câu ông ta đã nhanh nhẹn mở cửa.

- Cô Ngọc Lan phải không, mời cô vào, tôi là Tư, quản gia.

Cúi xuống sách hành lý hộ Ngọc Lan, ông Tư niềm nở:

- Mời cô theo tôi.

Lối đi trải toàn sỏi trắng, hai hàng hồng trồng hai bên, hoa nhiều vô số tỏa hương thơm ngào ngạt, Ngọc Lan thầm khen, cây cối nhiều thế này chỉ nội tưới bón, bắt sâu cắt cỏ cũng đủ mệt, thế mà cây nào loại ấy, thẳng hàng ngay lối, cỏ non xanh mướt trông thật mát mắt, những chậu kiểng cắt tỉa theo hình con nai, con hưu nhiều vô số, điệu này phải tới hai ba người làm là ít, nhà giàu, tiền nhiều cũng sướng thật, dễ dàng thực hiện theo ý muốn. Mất ngấm chân bước, Ngọc Lan theo ông Tư bước vào nhà, căn phòng trang

hoàng khá lịch sự, Ngọc Lan ý tứ liếc nhanh tấm gương treo trên tường xem mặt mũi tóc tai ra sao trước khi gặp mặt ông bà chủ, nhưng thật bất ngờ hết sức khi nghe ông Tư nói:

Đây là phòng của cô, cô Ngọc Lan à, đường xa chắc cũng mệt, cô nghỉ ngơi đi nhé.

Không ngờ, người làm công mà cũng được ở sang trọng như thế này, với ai không biết chứ Ngọc Lan thì dừng dung, vì, từ khi còn ấu thơ, trong viện mồ côi, dưới sự bao bọc dầy dổ của các ni sư, Ngọc Lan đã quen cảnh đạm bạc, giản dị, mộc mạc, không se sua ham muốn cao sang.

Rời phòng khách, Ngọc Lan vào tới phòng ngủ, thấy hơi mệt nàng ngả mình xuống chiếc giường nệm êm ái, ngủ thiếp đi, tiếng gõ cửa đánh thức Ngọc Lan, mở cửa nàng thấy một bà đứng tuổi, bà tươi cười:

- Chào cô Ngọc Lan, mời cô đi dùng cơm tối.

Đáp lễ lại, Ngọc Lan e dè hỏi:

- Dạ thưa không biết phải xưng hô...

- Tôi là người giúp việc ở đây, ông Tư dẫn cô lúc nãy là chồng tôi đó cô.

Ngọc Lan nhỏ nhẹ:

- Xin dì cứ coi con như con cháu trong nhà, dì đến lâu chưa ạ, con xin lỗi dì chờ.

Bà Tư hiền hòa:

- Dì cũng mới tới thôi, để dì đưa con tới phòng ăn.

Đỡ bát cơm từ bà Tư, Ngọc Lan hỏi:

- Thưa dì còn có ai nữa không ạ?

- Chỉ có một mình con.

Ngọc Lan kêu:

- Chỉ mình con thôi à, thức ăn nhiều quá làm sao ăn hết, con ăn ít lắm dì à, từ nay dì cho con ăn cùng với dì dưỡng cho dì đỡ mệt công dì nhé.

Bà Tư thân mật tiếp món ăn cho Ngọc Lan:

- Đâu được con, hôm nay tại cậu chủ đi vắng, khi có cậu ở nhà, con phải ăn cơm cùng để phụ giúp cậu chứ.

- Bao giờ cậu chủ về dì hả?

Nhìn cuốn lịch treo trên tường, bà tư lẩm nhẩm:

- Ngày mai, ngày mai, cậu đi chơi đã gần một tuần rồi còn gì.

Ngập ngừng, Ngọc Lan hỏi:

- Xin dì tha lỗi con tò mò, cậu chủ là người con có bốn phận săn sóc phải không dì.

Bà Tư gật đầu:

- Đúng vậy, tội nghiệp cậu chủ lắm, gần một năm nay, sau khi bị tai nạn không nhìn thấy nữa, cậu là một nhà văn nổi tiếng, bây giờ ở trong tình trạng này nên cần một người đọc và viết dùm cậu, công việc chỉ có vậy thôi, nhẹ nhàng, lương cao, mà không hiểu sao, người nào đến cũng chỉ một vài tuần không hợp ý, cậu lại kiếm người khác.

*

Ngọc Lan vừa bước vào, dì Tư làm hiệu cho nàng tiến lại đứng bên cạnh ghế có người đàn ông đang ngồi, mặt hướng về phía cửa sổ, nghe tiếng động, ông ta hỏi bà Tư:

- Hình như có ai phải không dì?

- Cậu à, đây là cô Ngọc Lan, cô đến tới qua, đây là cậu chủ, Ngọc Lan à.

Lịch sự, vịn tay vào thành ghế, ông ta đứng lên:

- Cô Ngọc Lan, cảm ơn cô đã nhận lời tới giúp tôi, đáng nhẽ tôi có mặt ở nhà chiều hôm qua như dự định để tiếp đón cô, nhưng có chút trở ngại ngoài ý muốn mong cô thông cảm.

Địa vị một ông chủ mà nói năng lễ độ khiêm tốn làm Ngọc Lan bối rối:

- Dạ thưa, em không dám ạ.

Ông ta đưa tay mời:

- Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nghe cô.

Lúc đó Ngọc Lan mới nhìn rõ ông chủ của mình, còn rất trẻ khoảng chừng cỡ ba chục, đeo kính đen che đôi mắt, bận bộ âu phục màu xanh lơ đậm, sơ mi trắng, không cà vạt, thân hình cao lớn, dáng dấp của mẫu người chơi thể thao, giọng nói ôn tồn trầm ấm.

- Chắc dì Tư đã nói cho cô biết công việc làm ra sao rồi, à quên, cô đánh được mấy chữ và ghi tốc ký chứ cô nhỉ.

Ngọc Lan nhanh nhẩu:

- Dạ thưa được.

Ông ta mỉm cười, dễ dãi:

- Tôi tên Vũ Kiệt, chúng ta làm việc, giờ giấc không nhất định như ở công sở hay ở những nơi khác, tôi viết tùy theo hứng, cô có thấy phiền không cô?

Ngọc Lan thật thà:

- Dạ thưa ông, có việc làm là em đã mừng quá rồi, chỉ mong buổi ban đầu, còn bỡ ngỡ, ông cho em một chút thời gian để tập cho quen, xin cảm ơn ông. Nhờ tính tình cần cù, chăm chỉ, lễ độ, hiền lành dễ thương, Ngọc Lan rất được ông bà Tư thương mến.

- Con à, dì thấy cậu Kiệt khen con luôn miệng, tỏ vẻ hài lòng lắm.

Ngọc Lan nắm tay dì Tư hớn hởi:

- Thật hả dì, bây giờ con mới an tâm chứ lúc đầu nghe dì kể những người trước con không ai làm lâu cả, con cũng lo lo, lần đầu tiên xuất viện đi làm, không kinh nghiệm kiếm việc đâu có dễ dì à.

Dì Tư triu mến vuốt tóc Ngọc Lan:

- Con sẽ ở đây mãi mãi, tại họ cư xử không đàng hoàng, ăn nói không êm tai, dì đây cũng không chịu nổi nữa là cậu Kiệt.

Giọng tư tưởng dồi dào, Kiệt say sưa nói không ngừng và Ngọc Lan cũng

không chậm trễ nhanh nhẹn ghi nốt. Một người nói, một người viết, chăm chú hăng say, bỗng như chợt nhớ ra điều gì, Kiệt ngưng ngang:

- Xin lỗi nghe cô Ngọc Lan, tôi thật vô ý, từ nãy tôi nói nhanh quá, cô theo kịp không hả cô?

Ngọc Lan cảm kích:

- Dạ được thưa ông.

Kiệt hỏi:

- Bây giờ là mấy giờ rồi cô nhỉ?

Nhìn đồng hồ, Ngọc Lan thốt kêu:

- Ồ, đã bảy giờ sáng rồi.

Kiệt ngạc nhiên:

- Đã bảy giờ, chà thế ra chúng mình ngồi làm việc suốt đêm rồi cơ à. Kiệt ân cần, cô có mệt không cô Ngọc Lan?

- Dạ không ạ.

Đứng lên đi về cửa sổ, Ngọc Lan kéo màn cửa, ánh nắng ủa vào ngập tràn khắp phòng, Ngọc Lan reo lên:

- Ồ, nắng đẹp...

Chợt nhớ ra sự vô ý thức của mình, Ngọc Lan chữa:

- Dạ không biết ông muốn dùng điểm tâm chưa ạ?

Kiệt đứng lên vuôn vai cho đỡ mỏi, đưa tay rờ rờ về phía trước mặt:

- Cô có thể giúp tôi đi ra ngoài vườn để hưởng không khí ban mai trong lành, vừa nói xong, lấy tay đập lên trán, chàng thở dài, cái cảnh ngày cũng như đêm của tôi, rõ chán, thôi cô đi nghỉ đi, cảm ơn cô nhiều.

Ngọc Lan ái ngại:

- Xin ông đừng dậy vậy, đó là bổn phận của em mà, trước khi nhận việc em đã chấp nhận rồi thôi sao, thú thật là em rất thích công việc này, sở dĩ em phải nói rõ để ông hiểu em thêm đó ạ.

Cầm tay Kiệt, Ngọc Lan pha trò:

- Bây giờ xin mời ông, chúng ta khởi hành lên đường đi du ngoạn.

Sáng tinh sương, không khí còn tươi mát, chim hót líu lo, Ngọc Lan thấy trong người khỏe khoắn, nói cười luôn miệng, Kiệt cũng gật gù, đầu lúc nghiêng phải lúc nghiêng trái nghe ngóng theo lời Ngọc Lan.

- Có phải đến gần cây hoa Ngọc Lan rồi hả cô, tôi ngửi thấy mùi thơm.

Ngọc Lan ngắt một đoá hoa đặt vào tay Kiệt:

- Dạ, thân cây to ơì là to, đầy nụ đầy hoa, ông mỗi chân chưa, có ghế đá đặt dưới gốc cây, ông có muốn ngồi nghỉ không?

- Tùy cô quyết định đi nhé.

Đi Kiệt ngồi xuống, thấy có con kiến bò trên áo chàng, Ngọc Lan lấy tay phẩy nhẹ cho rớt xuống đất, Kiệt cảm động:

- Cảm ơn.

*

Tiếng cãi cọ văng vẳng vọng lại, làm Ngọc Lan tỉnh giấc, lắng tai nghe, Ngọc Lan nhận ra giọng Kiệt, ôn tồn chậm rãi, trong khi người con gái, lớn tiếng giận dữ, vì hơi xa nên không nghe rõ lời đối thoại, khoảng vài phút sau, Ngọc Lan nghe tiếng gót giày dần mạnh trên nền gạch, và tiếng cửa đóng mạnh, tiếng máy xe hơi nổ... trần trọc mãi, Ngọc Lan mới ngủ lại... Ánh nắng chiếu vào mặt, Ngọc Lan hốt hoảng ngồi dậy, nhìn đồng hồ, chết chưa 11 giờ, sửa soạn thật nhanh, Ngọc Lan ra khỏi phòng, vừa vặn đi Tư đang đi tới.

- Chào dì, xin lỗi con dậy trễ quá, chắc ông Kiệt đang chờ con.

Đì Tư lắc đầu:

- Đâu phải chỉ có mình con, dì cũng thế, cậu Kiệt đã rời nhà từ sáng sớm, đêm hôm ồn ào vỡ làng vỡ xóm như thế ai mà nhắm mắt cho nổi chứ.

Gật đầu xác nhận với dì Tư, Ngọc Lan lặng thinh không hỏi thêm gì nữa.

Thương tính tình kín đáo của Ngọc Lan, dì Tư kể rõ cho nàng nghe:

- Con biết không, cái cô gây gổ tối qua, tên là Thúy, hôn thê của cậu Kiệt đó, đáng nhẽ họ đã làm đám cưới, nhưng khi cậu Kiệt bị mù và bên nhà gái đòi đòi ngày, từ ngày cậu Kiệt về đây dưỡng bệnh, đây là lần thứ hai cô ta tới thăm, lần này cũng như lần trước, đến, đi, như cơn gió lốc, không một lời han hỏi, không một chút quà cáp, chỉ mang phiền phức bực mình cho cậu Kiệt, gia đình nhà đó giàu nhưng gia đình nhà này còn hơn một bực nên mới còn dây dưa tới bây giờ chứ không thì đã cao chạy xa bay rồi con à.

*

- Ngọc Lan, em có thể đọc lại cho anh nghe đoạn vừa chép không?

Mãi sắp thứ tự mấy tờ giấy, Ngọc Lan không nghe Kiệt đổi cách xưng hô, lật từng trang, Ngọc Lan đọc chậm chậm, không thấy nàng tiếp tục, Kiệt hỏi:

- Trang cuối cùng rồi hả Ngọc Lan?

- Dạ thưa ông tôi đang soạn ạ.

-

Ngọc Lan à, từ nay gọi là Kiệt hay là anh thôi nhé, lấy tay rờ lên mặt, Kiệt dí dỏm, từ dạo bị mù tới giờ không thấy hình bóng mình nữa, không hiểu có già đi đến nỗi Ngọc Lan không chịu chấp nhận lời yêu cầu này hay không, nếu đồng ý thì xin... Kiệt dơ tay... chờ... làn da mềm mại... Kiệt bồi hồi cảm xúc, nắm lấy, vuốt nhẹ nhẹ từng ngón tay thon.

*

Đặt túi sách xuống cho đỡ mỏi, Ngọc Lan đứng chờ cửa mở, hai tuần đi vắng mà sao tưởng như đã lâu lắm, thật vạn bất đắc dĩ Ngọc Lan mới phải xin Kiệt nghỉ để trở về cô nhi viện, sư cô viện trưởng đau nặng, và Ngọc Lan muốn săn sóc bà lúc yếu đau cho trọn tình trọn nghĩa, tạ Ôn Trời Phật, gần ngày hết phép thì sư cô đã bình phục chỉ còn cần dưỡng sức cho khỏe thôi, Ngọc Lan cũng yên lòng ra đi.

Nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy hả Ngọc Lan?•

Ngọc Lan mừng rỡ ôm dì Tư:

Thưa dì, con nhớ dì quá dì à.•

Ôm vai Ngọc Lan, dì Tư ân cần:

Dì cũng thế, đi đường có mệt không con?•

Dạ• thưa không, con cũng sốt ruột chỉ mong trở về vì sợ chậm trễ chuyện viết lách của anh Kiệt, để con vào gặp anh ấy.

Cậu Kiệt mới đi chơi xa, lần này chắc• hơi lâu, có thể là một tháng mà cũng có thể lâu hơn không chừng.

Nghe dì Tư nói, Ngọc Lan cảm thấy buồn buồn, thiếu vắng...

Ngọc Lan lo sắp xếp những tờ bản thảo, đọc, xóa, sửa chỗ sai thêm chỗ thiếu, làm việc không ngừng cốt để thời gian trôi nhanh, mau chóng gặp lại...

Ngọc Lan à, em có tin tướng số• không?

Tại sao anh hỏi vậy, bộ anh biết coi hay sao?•

Biết chứ, đưa• tay đây anh coi cho.

Ngọc Lan rao trước:

Anh đừng có lại nói, cô đã có• mẹ có cha, mẹ cô đàn bà, cha cô đàn ông, số cô rồi sẽ có chồng, sòn sòn năm một, sinh liền mười con, đấy à nhe.

Kiệt la:

Ê, bậy bạ nào, nói có sách,• mách có chứng chứ bộ, chưa cần xem bàn tay bây giờ hãy nói sơ về sắc diện trước, trông em tươi mát, da trắng hồng hào thì số phải tươi tốt...

Vừa nghe Kiệt, Ngọc Lan cãi liền:

Sai, sai bét rồi ông thầy bói ơi, số em...•

Kiệt dơ tay:

Anh hiểu em định nói gì, lúc nhỏ đã qua rồi không kể nữa, bây giờ anh• bảo đảm, hậu vận, em sẽ sung sướng, an nhàn, giàu có, thầy đã đoán song tin hay không cô nương phải chờ tương lai mới biết được chứ, Kiệt đòi, trả công cho anh đi, đừng có ăn gian chơi quịt à.

Ngọc Lan phản đối:

Đâu được, tuy rằng• trước khi xem anh có giao hẹn trả công, nhưng có nói là bao giờ đâu, Lan cười hì hì, vậy chịu khó chờ, hậu vận, tương lai, nếu đúng em sẽ trả cho.

Thấy Ngọc Lan cãi trây, Kiệt than:

Mình rõ ngọc, lớn đầu mà đại, thì đành chờ vậy• chứ sao nữa, này Ngọc Lan, em trông tướng anh thế nào?

Ngắm Kiệt một hồi, Ngọc Lan lắc:

Chịu thua, em đâu có biết ba cái tướng số mà đoán được.●

Vội nắm thời cơ, Kiệt giao hẹn:

Nếu anh nói ra thì lần này anh đòi gì• em cũng phải chịu à nghe.

Biết tính Ngọc Lan, Kiệt cứ dùng dằng kéo dài thì giờ, vừa sốt ruột, vừa tò mò, quả nhiên Ngọc Lan trúng kế.

Được, em hứa.●

Chắc lép, Kiệt dơ ngón tay:

Móc tay cái đã.●

Ngọc Lan phì cười thấy Kiệt chơi trò con nít, nhưng nàng cũng làm theo.

Rồi đó, nói đi ông ơi!●

Thầy bói nói anh có tướng sơ-vơ.●

Ngọc Lan ngơ ngác:

Sơ-vơ là cái• gì cơ, em không hiểu.

Thì là sợ vợ tức là sợ em chứ còn gì nữa, đặc ý• chàng gật gù, đúng quá

không trật một ly ông cụ nào, em chả đang bắt nạt anh là gì.

Thấy Kiệt than thân trách phận, Ngọc Lan mềm lòng:

Anh, em nói cái● này cho nghe.

Theo đà tay Ngọc Lan kéo, Kiệt cúi xuống, một nụ hôn bất ngờ, ngọt ngào, trong tiếng thì thầm:

Thương anh.●

Kiệt tham lam dừng lại thật lâu... thật lâu... làn môi mịn màng, mềm ẩm. Áp má bên bờ vai Kiệt, Ngọc Lan ca nhỏ nhỏ:

em yêu nhất đôi vai chàng

em yêu dáng hiên ngang

em yêu lúc anh tươi cười

khẽ nói yêu em rồi

(V.P)

*

- Ngọc Lan... Ngọc Lan...

Một thoáng ngơ ngác, Ngọc Lan bàng hoàng... mộng và thật... tỉnh hồn, mặt ánh sắc then lo Kiệt nhìn thấu tim mình, xấu hổ chết.

- Anh vào lúc nào em không nghe, anh về bao giờ em không hay, anh đứng đây lâu mau rồi.

Vẻ lúng túng mất tự nhiên thêm nữa hai má Ngọc Lan đỏ ửng, Kiệt có chút ngạc nhiên:

- Từ từ nào, những gì em muốn biết, anh trả lời sau, bây giờ anh có một thắc mắc muốn hỏi em, Kiệt đổi giọng nghiêm nghị, anh đã dặn rõ ràng dì Tư, khi anh vắng nhà cho em được dưỡng sức, muốn đi đâu thì đi, tại sao không nghe lời, cô phụ tá thân yêu của tôi!

Nhăn nhó Ngọc Lan phân trần:

- Cảm ơn anh đã nghĩ tốt cho em, nhưng ăn không ngồi rồi, em chịu không

nổi, vả lại em muốn lợi dụng thì giờ rảnh rồi sửa soạn sẵn những bài đã đánh xong cho có thứ tự, em đọc...

Kiệt xua xua tay:

- Khoan đã, để anh giải đáp những thắc mắc của em đã.

Nhớ lại thái độ vừa qua của mình, Ngọc Lan ngại ngùng:

- Dạ thôi khỏi...

Kiệt không chịu:

- Em đổi ý anh vẫn nói, anh chỉ mới vào thôi, anh có gõ cửa nhưng em không nghe, anh cũng chỉ vừa về tới và muốn gặp em liền, anh có một yêu cầu, mong em chấp nhận, Kiệt ngưng lại ra vẻ quan trọng để trêu Ngọc Lan, công tác đặc biệt, thứ nhất em phải ăn cho no bụng, dì Tư cho anh biết, từ khi anh vắng mặt, em ăn uống thất thường, bữa có bữa không, thứ hai, đi ngủ một giấc để lấy lại tinh thần, chuyện gì cũng để ngày mai, mệnh lệnh đấy nghe.

- *

- Kể từ phút này, tôi từ hôn với anh, anh chỉ là một thằng mù, sống cũng như chết có gì để tôi ham, giàu có, đẹp như tôi thiếu gì kẻ cầu cạnh quy lụy muốn lấy tôi.

Vừa đi tới đầu hành lang, Ngọc Lan vội dừng chân để quay trở lại, nhưng cửa chợt mở, muốn tránh sợ bị hiểu nhầm là nghe lén, Ngọc Lan vội nép vào sau cái cột lớn. Mặc những lời nói nặng, sỉ nhục, tiếng Kiệt vẫn điềm đạm:

- Tùy Thúy và gia đình, muốn quyết định sao cũng được.

- Chả trách ai được, tôi đã cho anh một thời gian khá dài để chữa lành mắt nhưng tới nay đâu vẫn hoàn đó, một người tàn phế, làm sao xứng với tôi, thôi xin chào.

Nhìn người con gái vừa bước ra, Ngọc Lan thầm khen, đẹp lại nhà giàu, hèn chi kiêu căng, đáng tiếc, họ thật xứng đôi.

*

- Ngọc Lan à, trong vườn chắc hoa nở nhiều, anh ngửi mùi thơm quá?
- Dạ vô số kể, em thích nhất bụi hoa hồng, màu trắng tượng trưng cho sự tinh khiết.
- Thật à, sao chúng ta giống ý nhau thế, lúc anh trồng nó còn thấp tịt, Kiệt tâm sự, từ lúc chẳng nhìn thấy, anh cảm như mất tất cả, anh có cái thú ra vườn ngồi chơi, tuy có vợ chồng dì Tư nhưng tuổi tác chênh lệch nên chuyện trò không hợp, từ ngày có em, anh thấy vui và thoải mái hơn, cảm ơn em, dì Tư lúc nào cũng khen em.

Ngọc Lan đùa:

- Còn anh?
- Anh à, anh thì luôn luôn tạ Ông Trời Phật đã thương cảnh không thấy ánh sáng của anh cho nên bù đắp dẫn dắt tới cho anh một người con gái dịu dàng hiền từ, anh toại nguyện và thỏa mãn đầy đủ không dám cầu xin gì nữa.

Ngọc Lan nhũn nhặn:

- Cảm ơn anh, khi còn ở cô nhi viện, em chỉ có các ni sư là người thân quý, nay lại có thêm dì dưỡng Tư...

Chỉ vào mình, Kiệt phản bì:

- Thế còn anh?

Ngọc Lan tỉnh nghịch:

- Ba người đó em kính thương như những bậc sinh thành, còn anh, anh có muốn...

Hiểu liền là bị Ngọc Lan trêu, Kiệt nói nhanh:

- Không, không, anh xin xếp hạng ngang hàng với Ngọc Lan thôi.

- *

Tin nhà văn nổi tiếng Vũ Kiệt đã chữa lành mắt, không biết bao nhiêu thư từ, điện tín, quà tặng của những độc giả mến mộ gửi tới chúc mừng. Tiệc

tùng liên miên, như ngày hôm nay, khách khứa đến đầy nhà, Kiệt mới về tới, chỉ nội bắt tay nói vài câu xã giao cũng đủ mỗi miệng, mỗi tay, địa vị chủ nhà, Kiệt lịch thiệp đi chào hỏi hết tất cả mọi người.

- Chào anh Kiệt, mừng anh.

Quay người lại, Kiệt nhú mày, tại sao cô ta ở đây, chàng lạnh nhạt:

- Cô Thúy, không ngờ cô đến, xin lỗi có khách tới, tôi phải ra tiếp.

Những bạn thân của Kiệt sau khi nghe Thúy tuyên bố cắt đứt liên hệ với Kiệt, lại thấy cô ta ăn chơi phóng túng, đi hết người trai này tới người trai khác, bạn bè thân sơ đều khinh khi xa lánh, ngày hôm nay thấy Thúy cũng có mặt, họ đều ngạc nhiên. Có người hỏi chơi:

- Thế nào chị Thúy, anh Kiệt đã bình phục, chuyện hai người có tính lại không?

Thúy tự tin lạc quan:

- Đương nhiên, một ngày rất gần, các anh các chị sẽ nhận được thiệp hồng.

Có người tò mò:

- Xin lỗi, Thúy đã xa anh Kiệt cả năm nay, thế từ khi anh ấy sáng mắt, Thúy có gặp lại và bàn về vấn đề này lần nào chưa.

Thúy nhún vai tự kiêu:

- Tự Thúy quyết định, anh Kiệt lúc nào chả nghe theo, vả lại chị xem, có ai xứng đáng với anh ấy hơn Thúy chứ hả.

Không chịu nổi cái vẻ mặt phách lối hợm hĩnh của Thúy, một cô làm bộ hỏi:

- Chị cũng nhận thiệp mời giống như chúng tôi?

Thúy cười khinh:

- Tôi tự đến đâu cần gì phải chờ ai mời.

- *

Sau khi cha mẹ Kiệt nói vào lời cảm ơn khách, trao máy cho chàng.

- Những tháng bị mù là quãng thời gian tăm tối nhất trong đời tôi, sống trong

tuyệt vọng, cuộc đời tôi, tôi nghĩ không còn nữa, nhưng may mắn thay ánh sáng đã trở lại với tôi. Ánh sáng có lại ngày hôm nay, lẽ dĩ nhiên là nhờ ở khoa học tân tiến, nhờ quý vị bác sĩ giỏi, tận tâm, nhưng, chỉ có những thứ đó chưa đủ để giúp cho tôi đủ nghị lực để vượt qua những ngày tháng buồn thảm, nếu không có cha mẹ tôi, dì dưỡng Tư, và người sau cùng mà tôi muốn nói...

Ai nấy đều nhìn theo hướng tay của Kiệt. Thúy và cha mẹ cô thấy ai cũng nhìn về phía mình nên ba người cười tươi, và Thúy như sửa soạn định tiến ra...

- Ngọc Lan, phải, chính Ngọc Lan là người mà tôi muốn giới thiệu cùng quý vị, xin mời Ngọc Lan.

Lúc đó mọi người mới phát hiện, cô gái đứng khuất trong góc nhà, trong bộ áo lụa ngà, không phấn son trang điểm, tóc dài đen mượt, thanh cao trang nhã, cô cúi chào khi đi ngang, cử chỉ lễ độ, nhu mì của cô khiến tất cả khách hiện diện cảm mến.

- Nhờ có Ngọc Lan giúp đỡ, an ủi, săn sóc, nâng đỡ, nên tinh thần tôi mới phấn chấn, yêu đời và vững lòng tin chờ ngày... Nắm tay Ngọc Lan, Kiệt xúc động, một lời nói cảm ơn, anh nghĩ chẳng đủ nghĩa, bông hồng bạch này tặng em cũng chỉ là tượng trưng, chỉ mong em hiểu tấm lòng cảm kích của anh.

Kiệt vừa dứt lời, tiếng vỗ tay vang dội. Thúy tức tối:

- Chỉ có anh ngu mới khen ngợi một con bé nghèo nàn mồ côi mồ cút, cần gì phải cảm ơn, có tiền thì mua bao nhiêu đũa hầu chả được chứ. Người anh phải cảm ơn là tôi đây này, tôi chả nói với anh, bây giờ anh đã khỏi, tôi với anh nói lại tình xưa sao, thế là tôi đã cho anh nhiều đặc ân lắm rồi, sao không hiểu hả.

Không khí đang yên lặng, tự nhiên ồn ào vì những tiếng xì xào bất bình cứ

chỉ lời nói vô lễ của Thúy. Làm ngơ không nghe, Kiệt nói với cha mẹ:

- Con xin phép được bày tỏ một nguyện ước rất quan trọng cho cuộc đời của con, trước ba mẹ và quý vị hiện diện trong buổi lễ này.

Móc trong túi lấy ra một cái hộp nhung đỏ hình trái tim, đứng đối diện với Ngọc Lan, Kiệt trang trọng, xin em hãy nhận chiếc nhẫn này cũng như chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Ngọc Lan bình tĩnh phân tích:

- Thừa anh, em rất cảm động và cảm ơn anh đã yêu mến em, nhưng cô Thúy nói đúng, thân phận của em thật không xứng với anh đâu.

Thúy cướp lời:

- Đúng thế, biết thân biết phận là khôn, ăn mày mà đòi xôi gấc, nhìn Kiệt, Thúy tự đắc, anh nghe rõ chưa.

Kiệt tức giận vừa định gọi người nhà đuổi cô ta thì có tiếng người nói to:

- Tôi phản đối.

Một người đàn ông đứng tuổi, tay xách cặp, từ cuối phòng bước nhanh lên:

- Ai dám nói Ngọc Lan nghèo nàn, cô nhi, trái lại, cô là con gái thất lạc của nhà tỷ phú... tôi là bạn thân của cha mẹ cô, được sự ủy thác để tìm kiếm.

Thúy bĩu môi:

- Chuyện ông kể hay thật, nhưng có gì làm bằng chứng.

Nhìn về phía sau, ông dơ tay:

- Xin mời sư cô viện trưởng.

Một bà cụ trong bộ áo nhà tu, chuỗi tràng hạt trên cổ, hai tay chắp trước ngực, đi lên:

- A di đà Phật, đó là sự thật, giấy tờ hình ảnh, tôi đã trao hết cho luật sư, sư cô thương mến nắm tay Ngọc Lan, ta mừng cho con sắp gặp được cha mẹ, đoàn tụ gia đình.

Ngọc Lan ôm sư cô khóc òa. Tay vẫn cầm hộp nhẫn, mắt Kiệt nhìn sư cô tỏ

ý khẩn cầu người giúp đỡ. Lau nước mắt cho Ngọc Lan, sư cô khuyên nhủ:

- Nín đi con, ta rất vui mừng thấy con đã trưởng thành, ngày hôm nay, chúng nhân là quý vị quan khách đông đảo, ta và luật sư đây, thay mặt họ nhà gái, đứng chủ lễ Đính Hôn cho: Ngọc Lan và Vũ Kiệt.

Ánh mắt, nụ cười sáng ngời say đắm, Vũ Kiệt âu yếm đeo chiếc nhẫn vào ngón tay thon nhỏ của Ngọc Lan... và hai chữ...

- Thương em.

Hết

Nguồn: [evietonline](#)

Được bạn: [mickey](#) đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004